

HAYDI

Ocak-Şubat 2025
29. Sayı
Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

İÇİNDEKİLER

Önsöz

3 Levni Hakan Şahin

Öykü

4 Özden Selim Karadana - Bir Zamanlar Böyle Kısa Öyküler Yazmıştım

8 Barış Işın - Altı Akçe

20 Bilge Varol - Oda Anahtarı

23 Ayşegül Bahtiyaroğlu Tekin - Annem İçin Bir Kahvaltı

35 Aykut Akdere - Akif Bey'in Endişesi

37 Ülkünur Arslan - Tarihi Geçmiş Öfkeler Deposu

47 Tara Demircioğlu - Cam Kenarı

51 Cana Akdal - Sınıf Kını ve Evlilik Hakkında Bir Öykü

55 Özge Öztürk - Veda

62 Ece Nur Ateş - Duyguların Kokusu

68 Günsu Özkarar - Kış Uykusu

Şiir

6 Halil İbrahim Çiçek - Eksikler Ordusu

19 Caner Toprak - Heves

32 Melis Köprülü - Goril Rüyası

42 Seher Güllapoğlu - Başüstü Dağları

50 Cevher Tat - Çiğlik

54 Serhat Keleş - Seyda

61 Aycan Aluçlu - Kırılan

71 Serhat Keleş - Hoşça Kal

Deneme

- 15 Levni Hakan Şahin - Diz Büktüm, İç Döktüm
40 Sevda Deniz Karali - Calle del Ave María

Fotoğraf

- 13 Sena Kuyucu
36 Ezo Şara Uray - Ağır
58 Nilüfer Cansu Kakşı
65 Melis Köprülü - Kapıduvar

İllüstrasyon

- 22 Ben Bi Kozmos - Mad About You
53 Ben Bi Kozmos - Ben Bi Kozmos'un Masası

Resim

- 46 Seden Göv - Dante'nin Cehennemi, Kanto 28

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Özden Selim Karadana
Levni Hakan Şahin

Editör

Levni Hakan Şahin

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat
Emre Bayraktar

Kapak Görseli

Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

HAYDİ

İki aylık kültür ve edebiyat
dergisi

Ocak-Şubat 2025

29. Sayı

Ücretsiz

Sevgili Haydi okuru,

Cümlelerime şöyle içli bir "Vay be..." ile başlamak isterim. Nefesimi verdikten sonra belki bir anlığına uzaklara dalarım, hatta belki bıyığımın ucunu bile bururum bir süre. Nihayet gözlerinizin içine bakar ve haberi veririm: Bu bizim son sayımız. Türk edebiyatının acı kaybı mı? Yok yahu, o kadar da değil. Silin gözyaşlarınızı.

Ya da belki ironinin arkasına saklanmayı bırakır, kendimizi biraz olsun ciddiye almanın utanılacak bir yanı olmadığını görür ve içtenlikle konuşurum sizinle: Bu bizim son sayımız. Hatta belki bazen klişe laflar etmekte bir sakınca olmadığını da kabullenip devam ederim sözlerime: Her güzel şeyin bir sonu var.

Neredeyse 5 yıldır, sırf canımız istiyor, içimizden geliyor diye dergi çıkarıyoruz. Ne büyük lüks, bu devirde... Tuzları hiç de kuru olmayan bir grup genç yetişkinin sırf canları istiyor diye bir şey yapabilmeleri, büyük imtiyaz. Bu imtiyazı kendimize biz verdik. O yüzden başta Selim, Cevher, Eren ve Yahya'ya; sonra da Haydi'ye bir şekilde dokunmuş, canı bizimle aynı şeyi istemiş tüm sanatçı arkadaşlarıma teşekkür ederim. Ne iyi ettik de yaptık bu işi. Umarım ki bundan böyle de içimizden geleni ardımıza koymayalım.

Ve sen, sevgili okur. Belki karşılıklı oturmadık hiç ama tanışıyor sayılırız artık. Bunca yıl bize eşlik ettiğin için çok teşekkürler. Umarım son sayımızı da seversin. Hoşça kal.

Levni Hakan Şahin

Bir Zamanlar Böyle Kısa Öyküler Yazmıştım

Özden Selim Karadana

Bana birçok öykü hediye eden Haydi'ye ve Haydi Dergi'yi var eden bütün dostlarıma sevgilerle...

Bir akşam, evdeki baskıdan bunalan yedi yaşındaki ufaklık “Ben gideceğim bu evden, yeter artık.” dedi. Annesi açtı kapıyı. “Buyur, git.” dedi. Çocuk bir kapının ardına, bir de annesine baktı; tüm isyanını içine atıp ağlamaya başladı “anne” diye.

Bir sabah, iç sesinden başka ses duymaya tahammülü kalmamış adam bir karar aldı. Telefon hattını kırıp kendini dinlemeye koyuldu. Yayıldı koltuğuna bütün gün. Ertesi gün kapısını çaldılar adamın, “Telefonuna ulaşamıyoruz.” diye.

Sekizinci yaş gününde, evleri tıklım tıklım insan doluydu. Kıvrıkcık saçlı güleç bir teyzeye yöneldi çocuk. “Ben sizi daha önce hiç görmedim. Siz benim neyim oluyorsunuz?” diye sordu. Sıkı sıkı sarıldı kadın çocuğa, “İnan ben de bilmiyorum, ama çok seviyorum seni.” diyerek.

Her şeyi kendi başıma halledebilirim diyerek bütün ev çalışanlarını işten çıkardı adam. Ertesi gün güzel bir omlet hazırladı kendine. Sonra bütün gün baharatların yerini aradı.

O gece rüyasında babasını gördü çocuk. Yolun karşısında duruyordu ve bir türlü uzanamıyordu ona. Kan ter içinde uyandı ve babasını aradı. “Bahçeyle ilgileniyorum, sonra arayayım mı seni?” dedi babası.

Bir sabah canına tak etti çocuğun. Aylardır açılmadığı kıza, oturdu bir mektup yazdı. Utana sıkıla uzattı mektubu kıza, okul çıkışında. Ertesi gün geri getirdi kız mektubu. “Hangi dil bu, hiçbir şey anlamadım.” dedi kız. “Ben de bilmiyorum.” dedi ve utana sıkıla mektubunu geri aldı çocuk.

Kalabalık bir sokakta yürürken göz göze geldiler. “Senin yaptığın çok ayıp, kaç yıl oldu hiç aramadın.” dedi biri. “E, sen de hiç aramadın.” dedi öbürü. Sıkıca sarılıp vedalaştılar.

Uzun yol şöförü yolun kenarında otostop çeken bir çocuğu görüp arabasına aldı. Epey bir süre sohbet ettikten sonra “Lafa daldık, unuttuk. Nereye gideceksin sen?” dedi. Çocuk adamla vedalaştı “Biraz konuşasım vardı sadece, çok teşekkürler.” diyerek.

Bir sabah, canı çok sıkılan çocuk “Macera yaşamak istiyorum ben.” dedi annesine. Annesi aldı çocuğu, parka götürdü. Kaydıraktan iki defa kaydıktan sonra “Yanlış zamanda doğdum gali-

ba.” diye düşündü çocuk.

Yeni taşındığı şehre hayranlık duyuyordu. İşe gideceği ilk gün, köprüyü geçerken önündeki araç durdu. Fırsat bildi bu anı. Sağına baktı, ayrı güzel; soluna baktı, ayrı güzel. Seyre daldı manzarayı. Günler birbirini kovaladı. İşe gideceği altıncı gün, köprüyü geçerken önündeki araç durdu. “Bıktım bu şehrin trafiğinden.” dedi.

Cuma akşamları misafirler gelmeden önce toplantı yapılırdı garsonlar arasında. Bir Cuma akşamı müdür bey çalışanlarına “Biz hanımefendilere ve beyefendilere hizmet eden, hanımefendiler ve beyefendileriz.” dedi. “Komik bir adam bu.” dedi yeni yetme garson içinden.

Ufaklık ve annesi minibüse bindiler. Çocuk kıpır kıpırdı, yerinde duramıyordu. Anne, “Oğlum, tutun şu demire. Bak, amca kızacak sana yoksa.” dedi. Çocuk dinlemedi annesini, ilk frende devrildi yere. Başladı ağlamaya. “Keşke, canın acır deseydin.” dedi amca.

Bir sabah, iş başvurusu yaptığı şirketin yolunu tuttu delikanlı. Görüşme odasına aldılar onu. “Bizden beklentin nedir?” diye sordu personel müdürü. “Bütün umudum kendimde.” dedi delikanlı.

Bir sabah, bahçelerinde bulduğu kelebeği alıp odasına götürdü çocuk. Bütün gün dans etti onunla. Ertesi gün uyandığında alıp salona götürdü kelebeği, heyecanla. “Bakın, yaşıyor. Keşke dedemle daha çok oynasaydık, canı sıkıldığı için öldü o, kelebekler de öyle.” dedi ailesine.

Anaokulundaki ilk haftasında bir oyun arkadaşı edinmişti kendine. Her şeyi birlikte yapıyorlardı. Seksek oynadıktan sonra, durdu baktı altın saçlı kıza. Sıkıca sarıldı ona. Kız “Ağzın kokuyor.” diyerek geri çekildi. “Senin de saçın bok gibi.” diyerek cevap verdi çocuk. Bir daha oyun oynamadılar.

Büyük bir alışveriş merkezine gitti genç adam. Kapıdan geçerken “Günaydın, nasılsınız?” diye sordu güvenlik görevlisi kadına. “İyiyim, teşekkürler.” dedi mesleğinin üçüncü yılında ilk defa hâli hatırı sorulan kadın, yadırgayarak.

“Size korkunç bir hikâyeye anlatabılır mı?” diye sordu yeni tanıştığı bir grup insana. “Hayaletlerden ve cinlerden bahsetmeyin lütfen, çok korkarım.” dedi kadın. “Merak etmeyin, öyle bir şey değil. Anlatacaklarım, iki yıl boyunca işsiz kaldığım dönemli ilgili.” diyerek anlatmaya başladı genç adam.

“Sakın benimle bir daha konuşma.” dedi. Ertesi gün dayanamadı, bir mesaj daha gönderdi. “Nasıl böyle sessiz kalabiliyorsun?” Mesajı okuyan kişi ise ne yapacağını bilemedi.

İki sevgili, var gücüyle kürek çekmekteydi. Kız bir anda uçsuz bucaksız bir çölde olduklarını fark etti. Bıraktı kürekleri. Çocuk parmağıyla uzaklardaki bir noktayı gösterdi. “İleride bir su birikintisi var, çekmeye devam edelim.” dedi. İki sevgili var gücüyle kürek çekmeye devam etti.

Ay sonunu nasıl getireceğini dert eden adamın gözü yerdeki salyangoza takıldı. “Barınmak, işte böyle zahmetsiz olmalı.” diye geçirdi içinden.

Eksikler Ordusu

Halil İbrahim Çiçek

Bir bağırtı oluyor karanlık
Üzerimize sürülen tarlaların gündüz ameleleri
Bizim için geceyi aydınlatıyor
Yaşlanmışız
Yaşımızı almışız yaşamdan
Bir çembere girmişiz ve çember
Her geçen gün yutuyor bizi
Ameleler yaşlanmıyorlar fakat
Yakınların köylüleri onlara gençlik suyu taşıyor
Gözlüklerini kırıyor okumuş olanlar
Kendilerini –ne erkek ne tanrı belledikleri güneşe–
Kurban ediyorlar.

(zorba
ismini haykır gökyüzüne sevgili babanın
kutsal ruhu, oğlu anlat)

Gökyüzü eritiyor sanki dumanın kasvetini
Bir kentten daha büyük olabilir mi bu yanıt?

(hangi taraftadır sesin söyle
gövden karışabilir mi ismi isyan olanın aydınlığına)

Her şeyden geriye
Kaç dakika kalır şimdi kaç saniye
Ölüm adımızı almış bir kere
Bırakın liste her geçen gün kabarsın
Ölümü de yeneceğiz biz bu gidişle.

(dilim pek tekin değildir bilirim
yağmur da epey hırpalar bedenimi
birçoğum bir araya geldiğinde endişe yeşertirim
pek azım kalır avucum arşa baktığında)

Yalnızlığın acı tadı.
Birçok kişinin kavuştuğu eksiklik
Bir araya gelince eksikler ordusu
Ne acı tat kalır ne erdemsizlik
Çünkü kavuşmalıdırlar
Yasaklar yaramaz onlara, hayır
Yeminler yersizdir yeryüzünde.

(kaldırın yer sofrasını
bu gece masada yiyecek, yemeğini sevenler)

Karanlık dağılıyor işte büsbütün
Ameleler yeniden işe koyuluyorlar
Yaşımız endişenin üstesinden geliyor.

(yaşıyoruz geceleri, ölüyoruz gündüzleri
bir anda iki fikirde olabilmenin azabı
teklere mahsus oluyor)

Altı Akçe Barış Işın

Eski zar havada döndü ve tavlanın üç duvarına çarptıktan sonra durdu. İkili noktalar, iki zarın üstünde de görünür oldu. "Dubara!" dedi birinci adam. Önündeki açık renkli pullardan ikisini çekti ve bir kapı aldı. İkinci adam şaşkınlıkla izliyordu. Birinci adam, pulları yeniden oynattı ve aldığı kapı sayısını artırdı. Kafasını kaldırdı, ikinci adama baktı.

İkinci adamın ismi Şener Efendi'ydi ve adı sanı duyulduk bir terziydi. Ömrünü bu zanaata adanmış, diktiği kumaşlar padişahların sırtında eskimişti.

Günün birinde, daha gençlik ellerini siyah noktalara terk etmemişken ve ünü kendi muhitini aşmazken bir dilenciyle karşılaşmıştı. Dilenci avuçlarını açmış, Şener Efendi'ye bir metelik için yalvarmıştı. Ardından arkasındaki evin penceresine dizilmiş üç çocuğu göstermiş, "Açız." demişti.

Fakat Şener Efendi dilencileri oldu olası sevmez, tembelliğin çürüttüğü soyların kurummasının ancak bir hayır olarak görülebileceğini, şımarık bir öfkeyle dile getirmekten pek hoşlanırdı.

Zihni yine bu fikirle yankılanırken kafasını eğmiş, yoluna devam etmek üzere adımını atmış lakin ilerlemeyi başaramamıştı. Bakışları eski evin içinde asılı duran entariye takılı kalmıştı.

Hiç düşünmeden parmağıyla işaret etmiş ve "Ona beş akçe veririm." demişti. Dilencinin yalvaran gözleri aniden değişmiş, anlamla dolmuştu. Bir vakit bekledikten sonra "Onu beş akçeye vereceğime, yakarım daha iyi." diye

cevap vermişti.

Şener Efendi'nin çok iyi bildiği gibi fakir kimselerin pazarlık yapma hakları yoktu. Bu yüzden entariyi tam da söylediği üzere 5 akçeye almış, dilencinin titreyen ellerine parayı saymıştı. Sonra da bari iki somun etsin diye, altıncı akçeyi eklemişti.

Atölyesine gider gitmez entariyi bağlayan dikişleri kesmiş, iplikleri dikkatlice sökmüş ve katlanmış boğumlarını düzeltmişti. Kumaş, terzi eli görmemiş haline dönüvermişti. İpekten parlak, pamuktan yumuşaktı. Şener Efendi ne kadar bakarsa baksın malzemesini çıkaramamıştı. Elini üstünde defalarca gezdirmiş, pertavsızla her detayını incelemiş ama yine de tanıyamamıştı. Kaldırıp burnuna götürmüş, mis koku ciğerlerine dolunca tüyleri diken diken olmuş, tüm bedeni ürpertiye kapılmıştı.

Bir zaman sonra kumaşı sarmış ve tezgâhtan görebildiği rafların en üstüne yerleştirmişti. Kumaş öylece beklerken zaman geçmiş; günler yıllara, arada aylar yokmuş gibi dönmüştü. Şener Efendi ara sıra kumaşı indirmiş, gönlü doyana kadar kokladıktan sonra yerine kaldırmıştı.

Günlerden birinde, şehirde kulaklar ağızlara düşmüş ve bir havadis herkese ulaşmıştı. Vezir-i Azam, kızını en güzel hediyeyi getirenle evlendireceğini buyurmuştu. Şener Efendi'nin zihni ilhamla parlamış ve kumaşı bu günler için sakladığını, o an anlamıştı.

Kumaşı yerinden almış, sargısını çözmüş, aynada hafif ağarmış sakalla-

rına bakmış, gençliğin hâlâ kendini terk etmediğine karar vermiş ve çalışmaya koyulmuştu. Bursa'dan aldığı iplikleri, Acem diyarından getirttiği iğnelere heyecanla takmış; kumaşı iki yerinden katlamış, yirmi dikiş ancak atmıştı ki şaşkınla bakakaldı. Kumaş çoktan prenseslerin rüyalarında göreceği bir kaftana dönmüştü.

Şener Efendi, iğneye söz geçirmede ustaydı lakin bu kaftanın onun sanatının ötesinde olduğunu da çabucak anlamıştı.

Ertesi sabah ilk fırsat kaftanı iyi cilalanmış bir sandığa yerleştirmiş ve sarayın yolunu tutmuştu. Vezir'in mühim işleriyle ilgilenmesini beklerken öflenip püflenmişse de izdivaç hayaliyle kendini avutmuştu.

Vezir sonunda çıkagelmiş, Şener Efendi'yi görünce kaşlarını çatmıştı. Sandığın kapağını kaldırıp bir bakmış, kapattığı kapağın üstüne ayağıyla basmış ve "Var git yoluna, haberi gelir." demişti. Şener Efendi kaftanı isteyecek gibi olduysa da yapamamış, huzursuz bir mecburiyetle kafasını eğmiş, adımlarını geri geri atıp odadan çıkmıştı.

Şener Efendi için saniyelerin saatler gibi attığı bir düzine günün sonunda, eşrafın ağızına yeni bir havadis düşmüştü: Vezir damadını seçmişti. İkinci ezanını müteakip, sarayın avlusunda ilan edecekti.

Terzi, babadan miras varaklı çuhasını çıkarmış, üstüne koyu kırmızı bir cübbe çekmiş, ömründe yalnız bir defa giydiği taşlı kavuğunu kafasına geçirmişti. İkinci namazı için saraya yakın diye camiye gitmiş, heyecandan unuttuğu abdesti on defa yenilemişti.

tuğu abdesti on defa yenilemişti.

Ezanın ardından sarayın avlusunda davul sesleri, zurna seslerini bastırmış; halk, yeni damadı görmek için avluya doluşmuştu. Şener Efendi kendine en ön sırada bir yer ayırmış, ağızdan çıkmaya yer arayan kalbini durdurmakta hayli zorlanmıştı. Veziri beklerken saatler gibi geçen saniyeler, bir ömre bedel olmuştu.

Sonunda sarayın varaklı kapısı açılmış, Vezir yanında genç bir adamla görünmüştü. Genç adam, makamına yaraşır bir cüppe giymiş, ukala bir tebensümle avluyu selamlamıştı. Onun hemen ardında ise yakut işlemeli, narin bir kaftan giymiş bir genç kadın belirmişti: Ayla Sultan. Şener Efendi, kumaşını o kaftanın üzerinde tanıyınca sarsılmış, ancak göğsünde bir heyecan dalgasının yankılanmasına da engel olamamıştı. Kaftan, Ayla'nın zarafetinde bir kat daha parlamış, hatta genç sultanın güzelliğinin yanında sönük kalmıştı.

Saraydan ayrıldığında gönlü kaybettiği kaftanının ve izdivacın acısını bastırmış, ahir ömründe Ayla'yı bir defa olsun görmenin onuruyla aydınlanmıştı. Buruk bir mutlulukla evine dönmüş ve kendini kumaşlarına, ipliklerine, iğnelere vermişti. Bir zaman sonra işleri açılmış, müşterileri çoğalmıştı. Birkaç yıla kalmadan eşrafın en bilinen terzisi olup çıkmış, kumaşlarını alanlar arasında saraylıların olduğu havadisini birinci ağızdan duymuştu.

Ayla'nın tenine degecek diye kaftanları en yumuşak kumaştan, cüppeleri en ince ipliklerden dikmiş; terziliği bir

kat daha büyümüş, küçük sayılmayacak bir servet onu bulmuştu. Böylece yıllar geçip gitmişti.

Günlerden birinde memlekette harp çıkmış, kaleler çökmüş, şehirler talan edilmişti. Şener Efendi, Ayla'ya zarar gelmiştir diye saraya koşmuş, topların yıktığı duvarların arasında Ayla'yı aramıştı. Kader bu ya, baygın peri prensesini sarayın bahçesinde anadan üryan bulmuş; gözünün ucu değmeden cübbesine sarmış ve evine götürmüştü.

Ona bir yatak hazırlamış, yemekler yapmış, yaralarını sarmıştı. Ayla, Şener Efendi'nin ellerinde dirilmiş, acıları dinmiş lakin Şener Efendi'nin sebebini sormaya korktuğu bir burukluk bir türlü peşlerini bırakmamıştı. Sonunda, bir vaktin ardından Ayla, Şener Efendi'ye itiraf etmiş, kaftanının burnunda tüttüğünü söylemişti.

Şener Efendi, ömründe hiçbir insana böylesine bağlanmamış, bir gülümseme için her şeyi yapmaya bu denli hazır hissetmemişti.

Kaftanı aramaya koyulmuş, önce eski dostlarına danışmış, sonra da şehri karış karış dolaşmıştı. Kaftanı diktiği kumaşın ününün çoktandır bilindiğine ancak o zaman vaki olmuştu. Bazıları, kumaşın lanetli olduğuna inanmış; kimileri onun bir tılsım taşıdığını söylemişti. Ancak her duyduğu hikâyede kulağı yeni felaketlerle dolmuştu. Kumaşa sarılanların evlerinin yandığını, dağ gibi kulelerinin yıkıldığını işitmişti. Duydukları içini korkuyla doldurmuşsa da Ayla'yı düşündükçe yolundan dönmemişti.

Ayla, her geçen gün daha da kö-

tüleşmiş; kaftana olan arzusu, bedenini olduğu kadar ruhunu da eritmişti. Şener Efendi, onu bu tutkusundan vazgeçirmek istemişse de Ayla gözlerinden damlayan birkaç damladan başka tek kelime etmemişti.

Günler atlarına atlamış giderken Şener Efendi'ye varan bir havadis umutlarına çiçek açtırmıştı. Söylenene göre Acem diyarının Hazar kıyısına demirlemiş bir tüccar, o kumaştan gemisine yelken yapmayı kafasına koymuştu.

Şener Efendi pılını pirtisini satmış, dükkândan gelen parayla Ayla'ya bir bakıcı, öteberiden gelen parayla kendine bir doru at, bir de yolluk almış; kalanını da kumaşın bedelidir diye heybesine tıkmıştı. Ayla'nın benzine son defa bakmış, kokusunu ciğerlerine doldurmuş ve yola koyulmuştu.

Dağları aşmış, fırtınalara yakalanmış, aç kalmış ama her defasında peri prensesin hayaliyle yoluna devam etmişti. Her geçtiği köyde kumaşı sormuş, bilen pek az kimseden yeni lanet hikâyeleri işitmişti.

Bir ömürden az daha kısa süren yolun sonunda Şener Efendi zincirlenmiş gemiyi bulmuştu. Hakiye çalan kahverengi, geminin ihtişamına ihtişam katmıştı. Şener Efendi hiç düşünmeden güverteye çıkmış, küpeşteye dayanmış ihtiyara kaptanı çağırmasını salık vermişti. İhtiyar dönmüş, bastığı tahtada ahenkli çatırtılar çıkarmış ve kaptanın ta kendisine baktığını söylemişti.

Şener Efendi ihtiyara kısıp gözlerle bakmış, adamı gözü bir yerlerden ısırılmıştı. Kaptan da onu tanımıştı. Şener

Efendi'ye birkaç adım atmış, yüzü derin bir gülümsemeyle dolmuştu. Cebinden bir kese çıkarmış, Şener Efendi'nin avucuna altı akçe dökmüştü. Şener Efendi şaşkınlıkla hatırlamış, ancak tek kelime edemeden sözleri ağzına tıklımişti.

-Tavla bilir misin?

Şener Efendi, yine ağzını açamadan kendini pulların önünde bulmuştu. İhtiyarın attığı zarlara dubara gelmiş, onlarla iki kapı almıştı.

-Sen... Nasıl? diye sordu Şener Efendi.

Cevap beklerken zarları yuvarladı: Cehar-ü Se. Koyu renkli pullarından ikisiyle kapı aldı.

-Entarimi alınca, günlerce ağladım, dedi Dilenci. Artık hiç dilenciye benzer bir hâli yoktu. Bir kaptan, bir tüccardı.

Zarları aldı ve yuvarladı. Şeş beş...

-Sonra işler yolunda gitti. Bir gemide tayfa oldum, iyi mangır kazandım. Pulları oynattı kaptan. İkisini de açığa oynadı.

-Kıyıda kıyıya yaşadım, yıllar yılı. Bazı hikâyeler işittim, bedduayla dokunmuş bir kumaş hakkında. Hemen anladım hangi kumaş olduğunu.

Şener Efendi, zarları attı. Penc-ü se...

-Beni altı akçeye muhtaç eden o uğursuzluğun sebebini de anladım, dedi dilenci.

-Sonra geri aldın ama, dedi Şener Efendi.

Bir yandan da pullarını oynattı. Kaptanın yeni bir kırığı, Şener Efendi'nin bir kapısı oldu.

-Aramaya gelecektim seni, gör diye... Bahsettiğin akçeleri harcamadığımı gör istedim. Sonra... Sağ mısın yoksa ölü mü bilemedim. Ben de vazgeçtim.

Kaptan bir an durdu. Şener Efendi'nin gözlerine baktı.

-O gün, kaptanın peşinden cenke gitmiştik. Kumaşı bir saraylının üstünde gördüm. Kaftan olmuştu kumaşım. Aklima düştü, çektim aldım üstünden, zaten ihtiyacı yoktu.

Şener Efendi öfkeyle yerinden kalktı. Bir şey yapacak gibi kollarını kaldırdı.

-Otur, dedi dilenci. Sakindi.

Şener Efendi'nin oturacağı yoktu. Kaptan arkasına iyice yaslandı.

-Kumaşı aldım, her yere bende olduğunun haberini saldı. Ömrün izin verirse gelir, bulursun diye. Gelirsin de, tüm servetini versen de alamayacağını görürsün diye.

Şener Efendi, söyleyecek çok şeyi varmış da bir türlü söyleyemiyormuş gibi bakıyordu. Biraz zorladı, ağzı istemeye istemeye açıldı.

-Uğursuzluğu bana dokunmadı, bedduası bende tutmadı, dedi Şener Efendi.

-Öyle mi? dedi ihtiyar.

-Diyarın en ünlü iğne ustası oldum. Bolluk bereket içinde yaşadım.

Kaptan ayaklandı, arkasını döndü ve kamarasının kapısını açtı. Bir vakit hiç ses gelmedi. Ardından, sarılmış parlak kumaş tüm ihtişamıyla gözüktü. Şener Efendi'nin yüreği ağzına geldi, dudakları kurudu. Yutkundu.

-Ne istiyorsun onun için? diye sordu.

-Paran yetmez, dedi dilenci.

Şener Efendi, Kaptan'a doğru birkaç adım attı.

-Ne olur, dedi.

Kaptan sessiz kaldı. Şener Efendi bir adım daha attı. Dizlerinin üstüne çöktü. Kaptanın şalvarından yakaladı.

-Ne istersen, dedi. Her şeyimi al.

Kaptan, Şener Efendi'nin yalvaran gözlerine bir süre baktı.

-Her şeyin de yetmez, dedi.

-Kulun kölen olurum.

-Kulluğun gerekmez.

Bir süre ne eski dilenci ne de Şener Efendi tek kelime etmedi. Biri yerde dizlerinin üstünde, öteki ayakta ve kesif bir gururla bekledi. Sonunda kaptan bozdu sessizliği.

-Lakin bu çaput da artık gerekmez. Al, dedi. Al sana sadakam olsun.

Şener Efendi şaşkınlıkla kumaşı aldı. Hazine bulmuş gibi sarıldı kumaşa. Bir an öylece bekledi. Ardından ayaklandı. Kaptan'a son bir defa baktı.

Şener Efendi evinin kapısını usulca araladığında içerideki derin sessizliği fark etti. Yalnızca esen hafif rüzgârla perdenin oynadığı oyunun sesi işitiliyordu. Gözleri Ayla'yı aradı. Onu, asırlar önce bıraktığı yerde, odasında yatarken buldu.

Kadının gözleri, uzak diyarlardan ona bakıyormuş gibi boş ve donuktu. Şener Efendi, bir an ne yapacağını bilemedi. Gidip, peri prensesine sarılmak istedi, haddine değildi. Acıyla ağlamak istedi, yeri değildi. Dizlerinin üstüne çöktü ve heybesinden kumaşı çıkardı. Ayla'nın gözleri, anın binde biri kadar

bir süre için parladı. Ellerini uzattı ve kumaşa dokundu. Onu aldı, sarıldı. Zorlanarak kumaşı kaldırdı ve misk kokusunu içine çekti. Nefesini verdi ve bir daha da alamadı.

Şener Efendi'nin gözleri yaşlarla doldu. Yaşlar, hıçkırıklara karıştı. Peri prensesine yanaştı ve ona ömründe ilk defa sarıldı.

Uzun süre öylece kaldı. Sonra ani bir öfkeyle kalktı ve kumaşı Ayla'nın ellerinden aldı. Ayaklandı, parçalamak için iki ucundan çekti. Kumaş, adeta bir taş gibi sertti, ne kadar zorlasa da yırtmıyordu. Elleri, ipliklerin üzerinde kayıyor, kumaş her seferinde ona meydan okuyordu. Bir ucunu ayağıyla sıkıştırdı ve iki eliyle birden çekti. Kumaş esnemedi bile. Dolabı açtı. Dikiş kutusundan makası çıkardı. Gergin kumaşa bir kesik attı. Makasın demirleri kırıldı, iki yana savruldu.

Şener Efendi nefes nefese kumaşı kaldırdı ve fırlattı. Gözleri havada asılı duran ellerine takıldı. Kırıksık derisinde biten kahverengi lekeler, her yeri sarmıştı. Kafasını çevirdi. Kirli aynadan yarısı dökülmüş beyaz saçlarını gördü. Şaşırdı. En son ne zaman kendine baktığını hatırlamıyordu. Çökmüş gözlerini, altlarında morlukları, çizgi çizgi olmuş alnını fark etti. Zorla bir nefes aldı. Nefes ciğerlerini acıttı.

Birkaç adım attı. Gayretle eğildi ve yerdeki kumaşı aldı. Kalkarken sırtı ölecekmiş gibi ağrıdı. Kalkmayı başarıncaya döndü. Adım adım dolaba yürüdü. Her hareketinde, tüm bedeni sancıyla titriyordu. Kumaşı yavaşça birkaç kez katladı ve dolabın üstüne, onu görebileceği bir yere nazikçe yerleştirdi.

SENA KUYUCU

Diz BÜktüm, İÇ DÖktüm

Levni Hakan Şahin

Hiç iletişim kurmadığım bir sürü insan var aklımda. Öyle takıntılı bir hâlden bahsetmiyorum. Sık sık aklıma gelen, hayatıma büyük bir etkisi de olmamış bir sürü insan var. Konuşsak konuşuruz, bir husumet de yok aramızda ama gerek yok gibi. Kafamda yaşıyorlar bir şekilde. Neden, bilmiyorum. Birine bu nasıl söylenir ya da söylenmeli mi, onu da bilmiyorum. "Ben bazen seni düşünüyorum." İç dünyamda sen de varsın. Mühim bir şey mi bu?

İnsanlarla ilişkilerim üzerine çok fazla düşünüyorum, kendimi bildim bileli. Kafam almıyor bazı durumları, ondan olabilir. İşlevsiz bir ailede büyümüş her insan gibi ben de söz konusu yakın ilişkiler olunca bocalıyorum. İnsanlara muhtaç olmak cehennem gibi gelirdi. Artık hoşuma gidiyor bu muhtaçlık. Pessoa demiş ki "Madem hayattan güzellik çıkaramıyoruz, bari hayattan güzellik çıkaramayıştığımızdan güzellik çıkaralım.*" Ben de o şekilde, muhtaçlığımı romantize etmeye başladım. Birbirimize iyi gelişlerimiz bayağı etkileyici. Birbirimizi mahvedişlerimiz de öyle. Birbirimize kafayı takmamız, birbirimizi özlememiz ve birbirimize bağımlı olmamız... Bir noktada kişinin kendi kendine yetebilmesi safatasına kulaklarımı kapadım ve kendi kendime yetemeyeşimden güzellik çıkarmaya kalkıştım. Korku baş verdi tabii hemen. Savunmasızlık zor. Çıplak-

lık... Olduğun gibi çıkmak birinin karşısına. Çırlıçiplak soyundum mu ben hayatım boyunca bir kez olsun, emin değilim. Ama deniyorum. Bunca yıl tam tersini yaptığım için epey bir zorlanıyorum.

Çocukken toplum içinde ağladığımda nasıl utandırılmışsam, bir on sene falan ağlayamadım. Öyle bir baskılamışım ki ağlama refleksini, artık istesem de olmuyor. Yalnız geçenlerde fark ettim: Biri var, bir yakınım, onun yanında ağlayabiliyorum. Tek başımayken ağlayamıyorum. Yalnızca onun yanında... Yeterince güvende hissetmem gerekiyor sanırım ağlayabilmek için. Şefkat görene kadar hissetmiyorum hiçbir şey. Biri bana n'oldu diye sorana kadar açılmıyor vana. Bir arkadaşım askere gitti geçen sene. Bedelli. Narin bir yapısı; hassas, zarif bir ruhu var. Bir aylığına da olsa, çok zorlanacağını düşünmüştüm orada. Sandığım gibi olmamış, bir şekilde kayıtsız kalabilmiş sürekli zorbalanmaya. Ta ki son haftaya kadar. Son hafta hasta olmuş, doktora gitmiş. Zorba komutan, doktor komutanın önünde yine bağırmış çağırılmış bizimkine, çıkmış sonra. Doktor ilacını verirken şöyle şefkatli bir bakış atmış arkadaşşıma; seni anlıyorum, bu muamele kötü, bu durum zor, der gibi bir bakış... O ana dek hislerini ustalikle baskılayabilmiş arkadaşşım, bunun üzerine tuvalete gidip hüngür hüngür ağlamış. Çok hoşuma gitmişti

**Türkçesi: Oğuz Tecimen*

bu hikâye. Garip, tatlı yaratıklarız.

Haydi'yi devam ettirmemeye karar verdiğimizde hiçbir şey hissetmedim. Ta ki bir arkadaşım haberi duyup da bana yazana dek. Benim için endişelenmiş. Beni tanıyormuş, sevdiğim şeyleri çok severmişim ve alışkanlıklarımı kolay kolay bırakamazmışım. Doğru. Böyle anlayışlı, şefkatli bir bakış hissedince üzerimde, başladım üzülmeğe. Neredeyse 5 yıl olmuş. Neredeyse hayatımın beşte biri... Sevdiğim şeyleri çok sevmek, ne demek? Herkes sevdiği şeyleri sevmez mi zaten, bu nasıl benim bir özelliğim olabilir? Melis'in bir şiiri var, 28. sayıda. *Sevdiğim şeyler bir Yunus gibi yüzerken yerlere düşerler*, diye başlıyor. Çok seviyorum bu dizeyi. Arkadaşımın bahsettiği durum, sanırım, benim sevdim mi çok sevmem, süper sevmem, sevmekte çok iyi olmam falan değil. Sevgi ve bağlılık farklı şeyler. İnsan sevdiği şeyleri pek tabii bırakabilir. Sevginin özünde bu var. Öte yandan bağlandığımız şeyleri bırakmamız gerektiğinde, yok olacakmışız gibi geliyor; sorun orada başlıyor. Bende böyle oluyor en azından. Sürekli bir şeye bağlanıyorum, sonra bağlandığım şeyleri yitiriyorum. Henüz yok olmadım. Benlik bir yapıdır falan, buralara girmeyeceğim. Nihayetinde "ben" diyebileceğim bir şey süregeliyor, bir şekilde. Bir türlü öğrenemiyorum ama bunu. Her yitiriste tekrar aynı korkuyu yaşıyorum. Hayatta kalamayacağım! Bir ayrılığı travmatik yapan bu oluyor. Yoksa üzülmemekte bir beis yok. "Her saadet, bir ayrılığın çocuğudur—o ayrılıktan sağ kurtulamayacağını sanan." diyor Rilke. Bu

dizeyle ilk karşılaştığımda benlik algımı büsbütün sarsmış bir ayrılıkla boğuşuyordum. Böyle karşılaşmaları seviyorum. Elimden tuttu bu sözler, kaldırdı beni.

Birini özlemek zor ama uzaktan sevmek çok kolay. Çok özlediğim insanlar var. Kimi ölü, kimi diri, kimi uzakta, kimi bilmem nerede. En çok da nerede olduğunu bile bilmediklerimi özlemek canımı acıtıyor. Merhume anneannem, rahmetli bir dost, yitirilmiş bir dost ve bir eski sevgili. Rüyalarımın dört ana kahramanı. Artık kendilerine benzemiyorlar bile rüyalarımında. Yine de tanıyorum onları. Rüyaların kendine has dili bana bir şekilde bildiriyor, kimin kim olduğunu. Ölülerini gördüğüm rüyalarından üzgün uyanmıyorum ya da o rüyaları görürken ağır duygular hissetmiyorum. İyi oluyor; yıllardır görmediğim biriyle yolda karşılaşmışım gibi oluyor. Birinin eksikliğini çekmeden de onu özleyebiliyor olmak insan gibi hissettiriyor. 10 yıl evvel anneannem öldüğünde yanımda olan arkadaşlarım vardı. Ne yapacaklarını, ne diyeceklerini bilmiyorlardı ama o tuhaf hisse katlanıyor, orada öylece yanımda duruyorlardı. Ben onlar daha fazla tuhaf hissetmesin diye birkaç bir şey söylemiştim, anneannem demiştim, çok iyi kadındı falan. Ben onsuz nasıl yaşayacağım, beni kim sevecek şimdi bu dünyada, demedim. Ağır kaçırdı. Yeteri kadar külfete katlanmışlardı. Birinin ölmeden ölmesine, hayatımızdan çıkmasına aynı önemi vermiyor etrafımızdakiler. Dost yitiminin acısı zaten hiçbir zaman yükseklerde değil, önem sıralamamızda. Aşk acısı da fermente

edilmediği zaman mideyi ekşitiyor; öyle olduğu gibi servis edilmiyor. O yüzden ben şimdi oturup bir hikâye yazacağım. Biz, diyeceğim, şimdi bir şehirde birbiriyle karşılaşmaktan korkar olmuş üç kişiyiz. Bu şehri birbirimize yuva yapan da bizlerdik. Hey ulan hey. Arabesk!

Bel Fıtığı ve Aşk Acısı

Bel fıtığım, aşk acıma benziyor. İkisinin de şifası belirsiz; tesiri çok yönlü. Aşk acısı, depresyona yol açmıştı. Belimdeki fıtık, sinir hasarına yol açtı; bacağım tutmuyor. Aşk acısının öyle bilimsel yollarla, ilaçla falan iyileşmeyeceğini biliyordum ama fıtığın da vücudun kendini iyileştirmesini beklemekten başka çaresi olmadığını fark etmek, ilginç oldu. Yılın başında bir psikoterapistim vardı, şimdi bir fizyoterapistim var. (Psikoterapisti sigorta karşılamıyor, fizyoterapisti karşılıyor. Kalbin kırık kırık değilmiş gibi davranabiliyorsun da belin ağrıyorken ağrıyıyormuş gibi yapamıyorsun. Devletin bir bildiği var.) Fizyoterapistim de tıpkı psikoterapistim gibi, direkt olarak beni iyileştirecek bir şey yapamayacağını, yalnızca acımı dinleyip bana kendimi nasıl iyileştirebileceğimin yollarını gösterebileceğini söylediğinde modern tıbbı kafa göz dalmak istediysen de bir şekilde ka-

bullendim durumu. (Luigi Mangione'ye selamlar) Nasıl olsa idmanlıyım bu konuda, aşk acımdan öğrendiklerimi bel fıtığıma da uygulamam, olur biter, dedim. Ama o işler o kadar kolay değil işte.

Bel fıtığım, aşk acıma benziyor. İkisinin de hayatımı tanımlamasını istemiyorum. İkisi de tam geçti sandığımda nüksediyor. Tamam, diyorum, iyiyim artık. Yeni biriyle tanışıyorum, onu tekrar özlemeye başlıyorum. Tamam, diyorum, iyiyim artık. Yeniden spora başlıyorum, L5 S1, çat! Fizyoterapistim dedi ki beni tekrar tekrar sakatlayan şey kaldırdığım ağırlık değil, sakatlanmaktan korkmamış. Vay be! (Harcanıyor bu çalışma alanında.) Ayrıca acının üstüne gitmeliymişim ama çok da değil... Vay ki ne vay!

Yani belimin sakatlanmasının sebebi spor ama belimin iyileşmesi için spor yapmalıyım ama spor yaparken sakatlığım nüksedebilir ama spor yapmazsam belim gitgide kötüleşir. Yani kalbimin kırılmasının sebebi birine bunu yapabilecek gücü vermem ama kendimi izole edersem iyileşemem ama biriyle yakınlaşırsam acım nüksedebilir ama kimseyle yakınlaşmazsam hayatım gitgide kötüleşir. Peh! Başa gelen çekilir.

Başta gelen, çekilir. Bir kadın kalbini kırdı diye incel olmak icap etmediği

gibi, diskin kaydı diye yatakta çürümenin âlemi yok. Topal topal yürü bakalım günde yarım saat. *There are no justified resentments.*

Psikanalistler Göreve

İlkokuldayım, sekiz-dokuz yaşlarında... Sınıfta bir arka sıramda oturan Can'ın kalem kutusunu görüyor ve büyüleniyorum. Metal bir araba, kıpkırmızı. Kapalı hâli basbayağı araba, açılınca içinde aşağıdan yukarıya üç katman beliriyor. Muazzam... Hayranlığımı hiç gizlemeden, nereden alındığını öğreniyorum Can'dan. Annemin bana böyle bir şey almayacağını düşünüyorum. Neyin elzem, neyin gereksiz harcama olduğu konusundaki fikirlerini biliyorum. Yine de talep etmekten geri durmuyorum.

Annem bu kalem kutusuna karşı ne kadar yoğun hisler beslediğini görmüş olacak ki sıkı sıkı tutunduğu prensiplerini bu kez görmezden geliyor ve bir cumartesi sabahı kırtasiyenin yolunu tutuyoruz. İlk kez herhangi bir şeyi bu denli arzuluyorum. Üstelik arzuladığım şeyi elde edeceğim müjdelenmiş bana. Yol boyunca sırtarak yürüyorum. Koşmak istiyorum. Annem bir köpeğin tasmağını çeker gibi çekiyor elimden. Tutamıyorum kendimi. Kırtasiyeye girer

girmez elimle koymuş gibi buluyorum kalem kutusunu. Turkuazını seçiyorum, Can'inkiyle aynı olmasın diye. Kırtasiyeciyi poşete koymak istiyor, müsaade etmiyorum. İki elimle tutuyorum onu, gözümün önünden ayırmadan. İlk kez değerli bir şeye sahibim. Eve varınca kalemlerimi eski kalemlerimden çıkarıp yenisinin içine özenle diziyorum. Kapağını kapatıp masanın üstüne koyuyorum. Öylece dakikalarca seyrediyorum onu.

Ertesi gün ödevlerimi yapmak üzere masaya kuruluyorum. Gerçek olamayacak kadar mükemmel kalem kutumdan kalemlerimi çıkarıyorum. Odaklanamıyorum. Acaba diyorum, buna yumruk atsam, yamulur mu? Çok geçmeden deniyorum. Elimi yumruk yapıp bir tokmak gibi indiriyorum kalemlerimin üstüne. Üst tarafı belli belirsiz içeri göçüyor. İçimde ne olduğunu anlayamadığım bir enerji yoğunluğu oluşuyor. Gözüm dönüyor. Yumruklamaya başlıyorum kalem kutusunu. Tüm gücümle, art arda onlarca tokmak indiriyorum dünyanın en güzel nesnesine. Aklım başıma geri geldiğinde, arabamın çoktan hurdaya çıkmış olduğunu görüyorum. Önümdeki yamuk tenekeye bakıyor, tarifsiz bir suçluluk hissediyorum.

Heves

Caner Toprak

Evreni merkezinde toplayan bir mercek
Uzatıp kafamı, bir de oradan görsem diyorum biteni olanı
Bu kararlılık, bu gülüşün koyduğu çiçekler saksılara
Uykularımı sahipsiz bırakıp tavana astığım hayaller ördürüyor bana.

Olduğu yerde tepinip duran eylemsizliğin kasveti
Mürekkebi arka sayfaya akan günler
Bir hevesli göğüs kafesi ile bir çift ayarsız kol arasında bulursam o sesi,
Hiç var olmamış gibi yitip gidecekler.

Ve o sığacı kendini kavuran çekirdek,
Planladığı yolculuklara çıkmaya gerek bile duymadan
Damağında sonsuz bir lezzeti çatlatacak.

Bir sarıl, bir sarıl da gör!

Oda Anahtarı

Bilge Varol

“Acelen ne güzelim?” bu çatallı sesi bir saniye daha duymaya katlanabilecek gibi değilim. Koşar adım kendimi sonunda asansör olduğunu bildiğim koridora atıyorum. Üç kapı ilerlemem gerekiyor sadece. Üstümdeki geceliğimin düzgün olup olmadığının ya da çanta... Çantam! Çantamı geri zekâlinin odasında unuttuğuma inanamıyorum. Geri dönmem lazım. Sevimsiz sesiyle “Ne o, özledin mi?” diyecek klişe üstadı. Ben de “Çantamı unuttum.” diyeceğim “Çantamı ver ve n’olur ama n’olur artık sus.” diyemeyeceğim. Biliyorum diyemeyeceğimi.

Kapıya vuruyorum. “Ne o, özledin mi?” demiyor. Çantamı uzatıyor. Gözleri kızarmış. Merak ediyorum. Sesine bir cümlelik katlanabilirim gibi geliyor “İyi misin?” diyor. Kafasını sallıyor, sesi çıkmıyor. Çantamı alıp teşekkür ediyorum. Koridora dönüyorum. Birinci kapıyı geçiyorum, elim çantamda, odamın anahtarını arıyor. İkinci kapıyı geçiyorum, elim çantada anahtarı bulamıyor, bir an ikinci kapıda durup elim kadar olan çantamı ters çeviriyorum. Boş sigara paketim ve çakmağım düşüyor.

Anahtar düşmüyor. Üçüncü kapıya geliyorum nefes nefese. Kapının altından gelmesi gereken ışık gelmiyor. Kapıya vurmam mıyım? İçeriye sesleniyorum: “Hey, orada mısınız?” Uyanmalarından korkuyorum. Bana “Neredeydin?” demelerinden korkuyorum. Sonunda asansör olduğunu bildiğim koridorda yürümeye devam ediyorum. Beş kapıyı koşar adım geçip kendimi asansöre atıyorum. Lobiye inerken asansörde zamanın büküldüğünü hissediyorum. Nasıl uyuyabilirler? Bu kadar kolay mı? Sadece anahtarı odada unutup hiç tanımadığım bir adamın odasına mı gitmem gerekiyordu uyuyabilmeleri için?

Lobiye iniyorum, asansörün kapısı uzun bir sürede açılıyor. Lobide giriş kapısından kocaman bir bavulla bir kadının girdiğini görüyorum. Göz göze gelmiyor benimle, lobiye varış yarışına girmekten korkuyor belli ki. Ben koşuyorum ama o iki adımda lobiye varıp hâlsiz bir şekilde zile basıyor. Kazandı. Ben kaybettim. Şimdi ne olacak? Kapıyı tıklasam ne olurdu sanki? Kapıyı tıklasam ve bana “Neredeydin?” deseler. Ben de “Sadece biraz eğlendim.” desem.

Zile basan kadına bakıyorum. Hâlsiz ve uykusuz görünüyor. Adama uzun uzun bir şeyler soruyor. Bir anahtarı almak bu kadar uzun sürmemeli diye düşünüyorum. Sonunda pasaportunu veriyor. Bağırarak istiyorum. Bu kadar zamanda pasaportunu vermediği için ondan nefret ediyorum. Araya girmem gerekiyor. Neden yapamıyorum? Kadın bana bakıyor. Lobi yarışının başından beri farkındaymış gibi bana bakıp gülümsüyor. Sırt çantasının içinden küçük bir çanta çıkarıyor, bir sigara sarıyor. Sigarasını hâlsizliğine rağmen çok hızlı sarıyor. Ben hâlâ araya giremiyorum. Sabırsızlıkla pasaportunun işlenmesini bekliyor. Bekleyemiyor. Pasaportunu işleyen adamın işini bölüp çakmak soruyor. Ben hâlâ araya giremiyorum. Adam ona içeriden bir çakmak getiriyor. Kadın lobiden iki adımda

dışarı çıkıp sigarasını içiyor. Pasaport işlemi bitmiyor. Ben hâlâ araya giremiyorum. Kapının önüne çıkan kadını görüyorum. Sigarasını yakıyor. Hâlâ araya girip soracağım soruyu soramıyorum. Kadın sigarasından bir, iki, üç firt aldıktan sonra içeriye giriyor. Pasaport işleminin bitip bitmediğini önemsemeden çakmak için teşekkür edip çakmağı masaya bırakıyor. Adam arkasına dönüp kadının anahtarını alacakken dayanmıyorum, araya giriyorum: “Odamın anahtarı içeride kaldı. İki çocuğum var, uyuyorlar; yedek anahtarı alabilir miyim?” Adam beni duymuyor, işine devam ediyor, kadına anahtarını veriyor. Kadın anahtarını alırken bana bakıyor. Bu kez gülümsemiyor. Anahtarını alıp asansöre yöneliyor.

Lobideki adam bana “Buyrun?” diyor.

Sen Nâzî 24.

Annem İçin Bir Kahvaltı

Ayşegül Bahtiyaroğlu Tekin

Kokuya uyandı. Su bitmiş, çelik yanmaya başlamıştı. Çaydanlığı eline alıp elindeki siyah karanlığa baktı. Su tutmadı. Her şeyi öylece bırakıp kendini dışarı attı.

Ayakları onu çok tanıdık bir yere çağırırdı. Yurt dışından döndüğünden beri eskiden çok iyi bildiği bu sokaklar, bu ağaçlar, evler şimdi ona yabancı gibiydi. Güneş tenini acıttı. İçeri girip apartmanın serinliğinde biraz dinlendi. Yukarı çıkmadan bir süre girişte bekledi. 7 numaranın kapağı açık boş siyah posta kutusuna, bir sarmal gibi yukarı doğru yükselen siyah demir tırabzanlı merdivenlere, kapının girişine uzanmış siyah kediye baktı. Fatma Hanım onu apartmana girerken görmüş, pusuda bekliyordu. İkinci kata çıkar çıkmaz kapıyı açtı: "Hoş geldin yavrum." dedi. "Gözümüz yollarda kaldı. Acelen mi var? Bir kahve içmez misin?" Yorulmuştu. "Zahmet olmasın." "Aaaaa, ne zahmeti, deli kız." Deli! Annesi de bu kadın için biraz delidir ama çok iyidir diyordu. Evin planı her şeyiyle annesinin eviyle aynıydı. Geniş büyük pencereler, yüksek tavan, yer yer taş duvarlar, eski tip döşeme yer karoları. Fatma Hanım'ın önüne koyduğu yumuşacık terlikleri giyip kapının hemen karşısındaki büyük salona geçti. Kaç zamandır kibrit kutusu gibi evlerde yaşıyordu. Bu evlerin

genişliğini, yazın bile serin olan esintili havasını özlemişti. Odanın iç köşesindeki tekli koltuklardan birine yerleşti. "Kahveyi yapıp geliyorum." dedi kadın. "Aç mısın?" "Sağ ol Fatma Hanım teyze, kahvaltı yapmıştım." Karnı onu yalancı çıkarmak ister gibi guruldadı. Kadın çok değil, beş dakika sonra iki bardak kahve ve bir tabak kurabiyeye geri döndü. Kurabiyeleri kendi yapmıştı, tadına barksa çok sevinirdi. Kızın hâlini hatırlı, ne iş yaptığını, sevgilisi olup olmadığını, evlenmek isteyip istemediğini, çocuk düşünüp düşünmediğini sordu. Sorular bitince kısa bir sessizlik oldu. Ayçin kurabiyeleri yiyene kadar zor sabretmiş olan Fatma Hanım, kız son kurabiyeyi yerken "Dün polisler geldi buraya." dedi. "Arama izinleri varmış. Evi gezdiler. Haberim vardır herhalde." Ayçin öksürdü. Kurabiyenin son parçası boğazına kaçmıştı, su içti. Fatma Hanım kızın nefes borusu açılana kadar bekledi ve sonra ardı ardına sıraladı cümleleri:

-O adamdan şüpheleniyorlar belli ki. Allah biliyor ya ben de şüpheleniyorum. Bu zamana kadar seni huzursuz etmemek için tek kelime etmedim. Allah biliyor ya o adamı gözüm hiç tutmamıştı. Geceleri uyuyamıyorum. Bir o yana bir bu yana dönüyorum. Polisler ikinci kere gelince dayanamadım, anlattım her şeyi.

-Neyi anlattın?

-O adamı gözüm hiç tutmadı, dedim. Öyle şey yapacak kadın değil-di, dedim. Tamam, arada bunaltıyordu hepimizi, biliyoruz ama...

Başına sert bir darbe almış gibi hissetti birden. Kulakları uğuldamaya başladı, gözü karardı. Kadının dediklerini duyamaz oldu. Uyandığında üstünde battaniye, koltukta uzanıyordu. Pijaması bile vardı. Korkuttun bizi, dedi Fatma Hanım:

-Şimdi iyisin ya. İki gündür gözünü açmadan yatıyorsun. Ateşin düşmeyecek sandım. İki gün.

-Üşütmüştün, doktor öyle dedi. Doktor.

-Bekleyenin var mıydı? Çalıştığın yere haber verelim mi? Seni merak etmişlerdir.

Bekleyeni ya da haber vermesi gereken biri yoktu. "Ben artık kalkayım." dedi sadece. Fatma Hanım izin vermedi. "Dur." dedi "Hayatta bırakmam. Sabah gidersin artık." İnatlaşacak hâli yoktu, battaniyeye sarıldı. Sabah gözünü açar açmaz çıktı evden. Üç gündür uyuduğu için neredeyse hava aydınlanmadan uyanmıştı.

Henüz bir kat çıkmıştı ki başka bir kapıya yakalandı. "Gel." dedi fısıldayan bir ses. Olduğu yerde kalakaldı. Ne aşağı inebiliyor ne yukarı çıkabiliyordu. "Teşekkür ederim Hagop amca." dedi o da fısıldayarak. "Bir eve bakıp gideceğim." "Gel." dedi ses yine. "Sonra gidersin." Öyle kendinden emin bir çağrıydı ki kar-

şı koyamadı. Eskiden mahallede Fatma Hanım teyze ile Hagop amca arasında da bir şey olduğu dedikodusu doluştu. Neden sonra bozuşmuşlar, eşlerini kaybedip çocukları yanlarından gittiği hâlde görüşmez olmuşlardı. Vücudu iki büklüm eğilmiş, saçları bembeyaz olmuş adamın arkasından yürüdü. Yine aynı biçim küçük holden salona geçti, bu sefer diğer köşeye oturdu. Hagop amca ona kristal bir şekerliğin içinde akide şekeri ve kolonya ikram etti. Eskiden şekerciydi. Bütün mahalle çikolatasını, şekerini ondan alır; dükkânı bayramlarda dolup taşardı. Tam karşısına oturup "Annen gibi..." dedi. "Sen de çok güzelsin." Ve dayanamayıp sordu:

-Ne dedi o ismi lazım değil sana?

-Polisleri siz de gördünüz mü?

-Gördüm ya. Onları ben çağırdım zaten. Söylemedi mi?

-Kim?

-Adını anmayacağım. Anca kendinden bahseder zaten.

Sonra yine fısıldamaya başladı.

-Annenin böyle bir şey yapacağına inanmıyorum. İşin içinde bir bit yeniği var.

Evin her tarafı artık antika olmuş eşyalarla kaplıydı. Ceviz ağacından yapılmış eski tip koltuktan güç alıp sordu:

-Sen de sevgilisinden mi şüpheleniyorsun?

-Annenin seveceği adamın böyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyorum ya. Yine de şüpheleniyorum tabii.

-İyi de neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?

-İnsan bu. Farklı koşullarda nasıl davranacağını bilemeyiz.

Hagop amca, 1955 yılında dükkânını yağmalananlardan biriydi. Dükkânını yeniden inşa etmesi bir, kalbini onarması bin gönül yılını almıştı.

-Sen tanışmadın değil mi? Neydi onun adı? Unutmamak için bir yere not etmiştim, dur.

Tam giderken geri döndü.

-İsimleri aklımda tutamaz oldum.

Hiç tanışmamış, tanışmak istemişti ama bir kere görmüştü onu, çok iyi hatırlıyordu. Yurt dışından geleli kısa bir süre olmuştu. Her şey özlediğinden çok farklıydı. Yaklaşmak istese de beceremiyor, annesine acımasızca soğuk davranıyordu. Başında yine kuvvetli bir zonklama hissetti, ateşi hâlâ tam düşmemişti. Hagop amca isme bakmak için içeri gittiğinde, çantasından defterini çıkardı. Galiba mayıs ayıydı. Sürpriz yapmak için annesine geldiğinde kapıyı bir yabancı açmıştı. "Anneniz yürüyüşe çıktı. Ben bir arkadaşım. İsterseniz siz geçin, o da birazdan gelir." demişti. İstemedi. "Siz, dedi bana." diye yazmıştı günlüğüne. "Annemin böyleli arkadaşları olduğunu bilmiyordum. Onlara benden bahsettiğini de..." 4 Mayıs. Demek ki uzun süredir beraberlerdi. Adamda onu tedirgin eden bir şey fark etmemişti. Gözü duvardaki koyu ahşaptan sarkaçlı saate takıldı. Sarkacın sağa sola gidişini izlerken nasıl olduğunu anlamadan yine uykuya daldı. Uyandığında akşam olmuştu. "Beni uyku böceği ısırды galiba." dedi.

-Hastaymışsın, niye söylemedin.

-Aaa, konuştunuz mu?

-Kapıya not bırakmış aneres. Bilmez misin ne meraklıdır.

Duvardaki cam kapaklı ecza dolabına gidip birkaç ilaç çıkardı:

-Bunları iç, yarına bir şeyin kalmaz.

-Gitmem gerek, Hagop amca.

-Yarın gidersin. İlaçlarını iç hadi. Yarına bir şeyciğin kalmaz.

Evini ve altı yanmış çaydanlığı düşündü, karşı koyamadı.

-İsmi hatırladın mı?

-Bulamadım kâğıdı.

-Neden şüpheleniyorsun sen bu adamdan?

-Bir gece onu merdivenlerden aşağı inerken gördüm. Çok tedirgin bir hâli vardı. İnerken bir an durup tırabzana tutundu. Duvara yaslanıp nefesini düzenledi. Sonra hızla inip çıkıp gitti apartmandan.

-Eeeee?

-Çıkınca da bir bakışı vardı ki apartmana...

-O gece? O gece mi yani?

-Hatırlamıyorum. Bakma bana öyle. Günleri karıştırır oldum.

-Polise anlattın mı?

-Anlattım tabii. Kapı deliğinden gördüm diye ciddiye almıyorlar.

-Haa, karşılaşmadınız yani?

-Hayır kızım, kapı deliğinden baktım diyorum işte. Aaaaa.

Ertesi sabah, yaşlı adam uyurken geldiği gibi sessizce çıktı evden. Bu kez kimseye yakalanmamaya çalışarak ya-

vaş yavaş çıktı merdivenleri. O sırada 6 numaranın kapısı açıldı. Uzun saçlı, çelimsiz bir delikanlı onu içeri çekip kapıyı kapattı.

-Mert!

-Özür dilerim, korktun mu?

-Korktum tabii. Ne yapıyorsun?

Kafayı mı yedin?

-Affedersin. Çok affedersin.

Apartmana girdiğinden beri seni bekliyorum. Neden hemen bana gelmedin?

-Ne geleceğim sana ya!

Bir eli hâlâ kapının kulbundaydı.

Mert'i dinlerken gizlice kapının kolunu tutmuştu.

-Seninle konuşmam gerek.

Delikanlının çelimsiz vücuduna, belinden düşen pantolonuna, cılız kollarına baktı. Yavaşça bıraktı kapıyı. Saldonda annesiyle Mert'in birbirlerine sarılmış bir fotoğrafı vardı. O, fotoğrafa; Mert ona baktı.

-Bir şey içer misin?

-Yok, ne söyleyeceksen söyle, sonra gideceğim.

-Sigara?

-Yok, almayayım.

Neden, dedi sonra kendine. Zaten gerçeklikle ilişkisi kopuk; kafası bulanıktı bu aralar. Sanki hiç bitmeyen bir rüyanın içinde gibiydi. Doktor antidepresana alışınca geçeceğini söylemişti ama alışmak hep zaman alıyordu. Ani bir hareketle elini uzatıp sigaradan derin, uzun bir nefes aldı. Gözleri yine odanın merkezinde duran fotoğrafa kaydı.

-Sen de adamdan mı şüpheleniyorsun?

-Hangi adam? Ha, yok. İyi birine benziyor.

-Nereden biliyorsun?

-Birkaç kere yemek yedik beraber.

-Evi de senin üstüne mi yaptı çok merak ediyorum.

-Seni de çağırdı. Gelmedin.

-Kes.

-Ne zamana kadar bana böyle davranacaksın?

-Sonsuza kadar. Ne söyleyeceksen söyle hadi. Fazla vaktim yok.

-Bence bir şey saklıyordu.

-Ne gibi?

Avukat bir babanın kızı olup üniversite eğitimini İstanbul Üniversitesi'nde tamamlayan Gülten Hanım, gençliğinde çevresindeki pek çok yaşıtı gibi politik olarak aktif bir kadındı. 80 ihtilali sonrasında uzun bir süre hapis yatmış, hapisane şartlarında bozulan sağlığı nedeniyle çocuk sahibi olamayacağını öğrendikten sonra gelen kızını bir mucize gibi sarıp sarmalamıştı.

-Senin kafan iyice gitti galiba.

-Neden? Adam avukat. Biraz araştırdım, hep o tarz davalara bakmış. Annenin yeniden aktif olmasını sağlamış olabilir. Sen de yoktun.

-Beni karıştırma. Seni ilgilendirmez. Diyelim ki öyle. Bunun olanlarla ne alakası var? Onlar mı yaptı diyorsun?

-Demiyorum. Sadece şüpheleniyorum.

-Senin ne işin vardı da sabah sabah kapısını çaldın?

-Poğaça almıştım, dereotlu. Taze

çıkılmış.

-Kokuyu duymadın mı?

-Kimse duymadı. Her yeri kapamış. Belki de o yapmadı. Bence içeriye bir şey bıraktılar.

-Saçmalama. CIA ajanı mı bu kaddın?

-O gece, o son gece işte... Ben onlara gittiğimde masanın üstünde bir zarf vardı. Ben görünce hemen kaldırdı. Sonra sabah haber geldiğinde...

-Adam da sizinle miydi?

-Evet. Ben çıkarken oradaydı. Sonra sabah haber geldiğinde... Aşağı indirirlerken yani, karşıdaki apartmanın köşesinde gördüm onu. Köşeden onu ambulansa bindirmelerini izledi. Sonra bir sigara içip, çekip gitti.

-Polise anlattın mı bunu?

Anlatmamıştı. Diğerlerinin peşine düşmesinden korkuyordu. Ona işkence edebilirler, kendilerini ele verdiği için onu cezalandırabilirlerdi. Kaldı ki polislerle konuşurken hep gerilirdi. Dumanlı beyninin ürettiği daha birçok kötü ihtimal vardı. Bir de balkonda yakayı ele vermekten korkan yasa dışı bitkiler tabii.

-Önce emin olmak istedim.

Ancak bu konu da birçok konu gibi Mert'in emin olabileceği bir konu değildi ve bunu kendisi de çok iyi biliyordu. Hayatta hiçbir şeyden emin olamamış, emin olmayı da istememişti. Yıllarca kendinden yaşça büyük bir kadına duyduğu aşkla yaşamış, nihayet kıızıyla sevgili olduğunda da yine kendinden yaşça büyük bir kadınla onu aldatmıştı.

Bir sigara daha sardı, sonra bir tane, bir tane daha. Nihayet akşam olduğunda ikisinin de kafası güzel olmuştu. Kapının önünden geçip yukarı çıkan adımları ikisi de fark etmedi.

Sabah olduğunda bu evden, ergenliğinden, o ilk gençliğin acıları, yalnızlıkları, toyluklarından kaçır gibi kaçtı kız. Artık kimseye yakalanmak istemiyordu. Hoş, yakalanabileceği kimse de kalmamıştı.

Bu defa kapıyı kendisi açacaktı, anahtar kullanmayı sevmez, annesi evdeyse zili çalardı. Kapının önünde durdu, derin bir nefes aldı. Tırabzanlara tutunup dört gün önce gölgesinde serinlediği apartman boşluğuna baktı. Siyah tırabzanlar aşağı doğru bir sarmaşık gibi uzanıyor, sanki gittikçe uzuyordu. Başı döndü, kafasını kapıya yaslayıp koyu renk ahşaptan güç almayı denedi. Kediye fark etmemişti. Ayağına değince sıçradı. Apartmana girerken gördüğü siyah kedi onun gibi her katta dinlene dinlene en üst kata kadar tırmanmış, içeri girmek için hazır bekliyor, bu evden eskisi gibi bir kap su bir kap mama umuyordu. Kapıyı açtı. Kedi içeri daldı. Çok uzun süredir bu eski anahtarı kullanmamış, annesi yokken bu eve hiç girmemişti. Perdeler kapalı, ev karanlıktı. Koltuklardan birine rastgele oturdu. Koltuğun yanındaki sarı sehpanın üstündeki lambayı ezberle bir hareketle açtı. Daha fazla güneş ışığı istemiyordu. Sehpanın üstündeki fotoğrafa, çiçekli sarı elbisesine, salıncakta uçuşan kumral saçlarına, annesinin şefkat-

le gülümseyen güzel yüzüne baktı. Bir renk giyinmişler, dalgalı saçlarını toplamadan açıkta bırakmışlardı. Ne kadar mutlulardı. "Sonra ne oldu?" diye düşündü. Sonra ne olmuştu? Biri babasını, diğeri kocasını kaybetmiş, hemen hemen aynı zamanda biri ergenliğe, diğeri menopoza girmişti. Aslında her şeye rağmen iyi idare ettikleri söylenebilirdi. Yurt dışında okumak istediğini söylediğinde annesi önce karşı çıkmış sonra kızının istikbalini düşünerek kabul etmek durumunda kalmıştı. Annesi bir öğretmendi ve kızının eğitimini her şeyden çok önemserdi. Zamanla didişme ve kavgalarıyla birlikte sohbetleri de azaldı. Sanki o büyüdükçe aralarında büyük bir yarık açılmış, bu mesafeyi nasıl kat edeceklerini ikisi de bilememişlerdi. Fotoğrafa bir daha baktı, o anda arkada direğe yaslanmış bir adam gördü. Fotoğrafı eline alıp adama daha yakından baktı. Bu oydu. Ne yapacağını bilemedi, salonda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Eski fotoğraflara bakmak için annesinin yatak odasına gitti ve girdiği gibi sıçrayarak çıktı odadan. Yatakta biri uyuyordu. Mutfağa gidip eline bir bıçak aldı. Ses çıkarmamaya çalışarak yavaş yavaş tekrar girdi odaya. Küçük adımlarla yatağa doğru yaklaştı. Yataktaki kişi kıpırdandı, korkudan donakalmıştı ki siyah kedi birdenbire yatağa atlayıp vahşi bir ses çıkardı. Adam olduğu yerde sıçradı. Rüyasında küçük bir kız, çok yükseklerde çıkmış bir salıncaktan düşüyor; o da kızı tutmak istiyor ama beceremiyordu. Önce kediyi son-

ra kızın elindeki bıçağı gördü. Korkmuştu. Gördüğü kabusun da etkisiyle nefes nefese, "Affedersin." dedi. "Geleceğimi haber vermeliydim."

Kız odadan hızla çıkıp gitmeye davrandı. Bıçak hâlâ elindeydi. Adam arkasından yetiştii:

-Affedersin, haber vermeliydim. Geleceğinden haberim yoktu. Seni korutmak istememiştim. Günlerdir uyuyamıyorum. Belki burada uyurum dedim.

-İyi uykular.

Adam konuşurken o hızla ayakbabisini giymiş, kapıyı açmıştı bile.

-Ayçin. Sana bir şey vermem gerek.

Sanki tanışıyorlarmış gibi, adamın ağzından ismini duymak tuhafına gitti.

-Bu arada, Haluk. Tanışmamıştık. Ben Haluk.

İçeri gidip bir mektup getirdi. Ayçin adamın kahverengi çizgili pijama takımına, takımın yeni ütülenmiş gibi duran gömleğine, solmuş yorgun yüzüne, çökmüş geniş omuzlarına baktı.

-Karşına böyle çıkmak istemezdim, kusura bakma. Üstümü değiştireyim sonra da giderim zaten.

Haluk Bey son bir ayda sanki on yaş yaşlanmış, göz altlarında halkalar oluşmuş, saçı sakalı uzamış, kaşları bile beyazlamıştı. Ayçin portmanto kapısındaki aynaya baktı. Sonra hiçbir şey demeden aldı mektubu. Elindeki bıçakla kapıyı kapattı. Daha önce hiç oturmadığı bir yere, annesinin koltuğuna otur-

du. Bıçağı köşesindeki boşluğa sokup yavaşça açtı zarfı. Annesinin yazısıydı.

*Canım kızım,
Doktor, ismi kendinden kötü bir hastalığım olduğunu söyledi. Sana söylemek istiyordum ama bu hastalık çok hızlı ilerliyormuş, nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Tedaviden umutlu değilim. Ben seni bırakıp gidecek biri değilim, biliyorsun ama daha fazla acı çekecek gücüm kalmadı. Zaten eninde sonunda olacaktı. Lütfen beni affet. Yurt dışına gittiğin için, geldikten sonra fazla yakınlaşamadığımız için kendini suçlama sakın, olur mu? Sadece daha fazla zamana ihtiyacımız vardı. Seninle gurur duyuyorum. Senin gibi bir kızım olduğu için çok mutluyum. Sen benim birtane-cik güneşim, bu hayattaki en kıymetli hediyemsin. Veda etmeden gittiğim için özür dilerim. Vedalaşmaları hiç sevmiyorum, sen herkesten iyi bilirsin.*

*Seni her şeyden çok seven,
Annen.*

On dört cümle. Hitabet ve mah-las gibi bir iyelik. Annesinden kendisine kalan bu kadardı işte. Manasızca halıya, halının üstündeki çiçek desenlerine baktı. Bıçağın sivri ucunu farkında olmadan parmağına batırdı. Artık kapanmasına imkân kalmayan bir yara gibi ortaya bıraktı mektubu. Kâğıdın kan olduğunu fark etmedi. Birkaç kez kapı çaldı; açmadı. Haluk Bey de açmamış, onu rahatsız etmemek için bir süre

beklemiş, sonra yavaşça odaya girmişti.

-Özür dilerim. Daha önceden vermeliydim. Anahtarları masanın üzerine bırakıyorum. Hoşçakal.

Ayçin cevap vermedi. Halıya birkaç damla kan aktı. Haluk Bey koşarak içeri gitti. Döndüğünde elinde sargı ve tentürdiyot vardı. Ayçin içeri koşan adama boş gözlerle baktı.

-Kimsin sen?

-Saralım mı?

Ayçin, kesilen baş parmağını diğer eliyle sarıp bastırdı. Haluk Bey ne yapacağını bilemeyip sargıyı mektubun yanına bıraktı. Tentürdiyot elinde kalmıştı. Aynı kadına âşık olup kavuşamamış iki âşık gibi birbirlerine baktılar bir süre. Haluk Bey Ayçin'in; Ayçin annesinin koltuğundaydı. Gözünü ilk kaçıran Haluk Bey oldu. Salıncaklı fotoğraf, tam ortalarında duruyordu.

-O zaman da sevgili miydiniz?

-Tentürdiyot da getirmiştin.

-Sen biliyor muydun?

-Buraya bırakıyorum.

-Biliyordun.

-Özür dilerim. Kimseye söylememi istemedi.

Ayçin'in bir eli, diğerini yavaşça bıraktı. Bir süredir durmuş olan kan, yeniden parmak ucuna toplandı. Haluk Bey bir şey demeden mutfağa gitti. Bazı yaraların yalnız sarılması gerekiyordu. Bu yaşa kadar bunu öğrenmişti. Ev bir süreliğine sustu. Sonra bir su sesi duyuldu. Az sonra mutfak kapısında sarılı bir parmak görüldü. Çaydanlık pı-

rıl pırlıldı. Haluk Bey kediye mama ve su verdi, çaydanlıktaki su kaynarken kahvaltılıkları çıkardı. Anlaşılan dün gelirken alışveriş yapmıştı. Hareketleri özenli ve telaşsızdı. Kapının eşiğinden kendisini izleyen kıza bakıp bıçağı istedi.

-Aç mısın?

-Babamı tanıyor muydun?

Ocakta yumurta kaynıyor, Ayçin'in karnı gurulduyor; Haluk Bey yeşillik, domates, salatalık ve beyaz peynir doğruyordu.

-Annenle çok önceden tanışıyoruz ama bu seneye kadar böyle bir münasebetimiz olamamıştı.

-Hep böyle derler.

-Efendim?

Dışarıdan Hagop amcanın öksürük sesi geldi. Ardından da küçük bir patırtı. Bir süre ikisi de kulak kesildi ama yeni bir ses duyulmadı.

-Nasıl izin verdin?

-Kararını vermişti.

-Engel olmadın mı?

-Anlatmak zor.

-Dene. Vaktin var gibi duruyor.

-Sonra konuşalım mı?

-Yeterince bekledim.

-O gece... Ben de yanındaydım, onu yalnız bırakmak istememiştim. Kararından vazgeçmeyeceğini anlayınca ben de geleceğim, dedim. Bütün hayatım boyunca seni bekledim. Madem sen şimdi gidiyorsun...

-Amma da romantikmişsin. Ee, ne oldu sonra, vaz mı geçtin?

Haluk Bey ilk defa gerildi, bir şey diyemedi. Birden dengesini kaybeder

gibi oldu. Bıçağı tezgâhın üstüne bırakıp elini kalbine götürdü. Yüzü bembeyaz oldu, nefesleri sıklaştı.

-İyi misin? Ambulans çağırayım.

-Dur, şimdi geçer.

-İlaç, ilacın var mı?

-Yok.

Tam düşecekken tuttu onu Ayçin. Nasıl olduğunu anlamadan sarıldı. Sonra salondaki koltuğa oturtup bir bardak su verdi adama. Nefesi ve yüzünün rengi yavaş yavaş yerine gelmeye başlamıştı.

-Kusura bakma. Arada oluyor böyle.

-Ambulansı arıyorum.

-Yok yok, lütfen. Geçti. Ambulans istemiyorum.

-Doktora gittin mi?

"Korktum" dedi. "Kızım aradı. Önce açmadım, kapattım telefonu. Sonra nasıl attım kendimi dışarı, bilmiyorum. Annen çoktan uyumuştur."

-Neden uyandırmadın?

-Öyle istedi. Acı çekmek istemiyordum dedi. İnan ki çok uğraştım. Doktorlar tedavinin olumlu sonuç vereceğine inanmıyordu. Umudumuz kalmamıştı.

Ayçin haberi yeni almış gibi sarıladı. Annesini kaybettiğinden beri hiç ağlamamıştı. Başkasının yanında ağlamaktan nefret ettiği için susup halıya baktı yine. Kan damlaları henüz kurumamıştı, ayak parmağıyla püskülleri düzeltti. Ancak birkaç dakika sonra Haluk Bey, "Ben çayı demleyeyim." diyecek, Ayçin'in gözyaşları bu sihirli cümleyi bekliyormuş gibi halıya yuvarlanacak,

kanla yıkanan çiçekler suyla durulacak, sonra Ayçin'in zihninde tesellisiz cümleler birbirini kovalayacaktı. Haluk Bey bu yaşa kadar bazı gözyaşlarının yalnız akması gerektiğini de öğrenmişti ama cümlelerin bir duyana ihtiyaçları vardı. Ayçin bir süre sonra mutfak kapısında belirdi. Mektubu tekrar zarfa koymuştu.

-Biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Bir şeyleri telafi edecektim. Ona, onu çok sevdiğimi, onu anladığımı söyleyecektim.

-Sana kırgın değildi ki. Hiç olmadı. Telafi etmen gereken bir şey yok. Onu çok sevdiğini biliyordu, bununla hep övünürdü.

-Sen nereden bileceksin ki?

Yine susuldu. Ayçin bu suskunluk içinde kahvaltının nasıl kurulduğunu anlayamamıştı.

-Onu böyle mi tavladın?

-Evet ama bunun için epey beklemem gerekti.

-Naz yapmış olmasın. Kahvaltıya hiç dayanamaz.

O sırada kapıdan bir gürültü geldi. İkisi de irkildi. Haluk Bey bıçağı eline alıp yavaşça kapıya gitti, Ayçin de arkasından. Haluk Bey tam kapıyı açacakken Ayçin "Dur." dedi. Gözünü kapı deliğine dayadı. Hagop amca, Fatma Hanım teyze ve Mert, birinin elinde tornavida, birinin elinde makas birinin elinde beyzbol sopası, kapıya dayanmış, içeriyi dinliyorlardı. Ayçin hızla kapıyı açtı. Kapı birden açılınca Fatma

Hanım teyze pat diye yere düştü; Hagop amca da üstüne... Küskünlükleri bu gerilime daha fazla dayanamadı, onlar birbirlerine meşreplerince saydırırken Mert sopayı arkasına saklayarak diğer elindeki poşeti gösterdi.

-Poğaça getirmiştım. (Sonra fısıldadı.) İyi misin? Polis çağıralım mı?

-Hayırdır, kapı dinlemelere de mi başladın?

Haluk Bey içeriden kafasını uzattı.

-Hoş geldiniz. Mert oğlum, hoş geldin. Aç mısın? Biz de tam kahvaltı yapacaktık. Buyurmaz mısınız?

Fatma Hanım teyze, Hagop amca ve Mert aynı anda Ayçin'e baktılar.

-Hadi buyrun.

Kimse yerinden kıpırdamadı. Hâlâ Ayçin'e bakıyorlardı. Ayçin nihayet konuştu:

-Hadi hadi, buyrun. Annem için bir kahvaltı.

Az sonra mutfak masasında hep birlikte kahvaltı ediyorlardı. Tornavida, makas, beyzbol sopası ve bıçak, mutfak tezgâhının üstüne konmuştu. Duyduklarını, anladıklarını, anlamadıklarını sindirmek için bir süre sustular. Masaya birkaç damla gözyaşı düştü. Sonra Ayçin çay bardağını havaya kaldırdı: "Gülten Hanım'ın anısına..." dedi. Önce siyah kedi mırıldadı, karnı doymuştu. Sonra hep birlikte tekrar ettiler: "Gülten Hanım'ın anısına..."

Goril Rüyası

Melis Köprülü

Günler çuvalda
Çuvaldız parmağımda
Ben sırtımda bunları taşıırken
Kaç kere düşmüştüm
Havalar kapalı
İnsanlar aynalarda
İnsanlar oralarda
buralarda
Sigarayı bıraktım
ya da bıraktığımı sandım
Sigara bırakılmaz da ara verilir diye bir laf vardı
Hep aklıma takılır
Ellerim birbirine dolanır
Kafiyeli yazmak bilirsin
gerilerde kaldı
Tikandım takılı denizlerin tıpası
Komik şeyler olur mu dünyada
Mesela bir yıldızın avcuma kayması
Ellerimde küçük gümüş bir ay tutsam
kalmazdı belki bugünün tasası
Kafiyeler kafiyeler
Kaçamam elimde değiller
Elimde olmayan bir şey daha söyleyeyim
Karar anları
Yaptığım şeyler söylediğim şeyler
Nasıl biri olduğum
Karar anlarında saklı
Duvarımda bir böcek vardı
Kahverengi şişman ve küçük
Üfledim masama düştü
Canım sıkıldı
Dikkatim dağıldı
İş arkadaşım goril görmüş rüyasında
Koşun rüya tabircileri
Bir bir açıklayacaksınız
Bir gorilin intihar etmesi
Apartmandan atlayıp ölmesi
Ne manaya gelir

Şimdi bırakıyorum
Kendimi bırakıyorum
Şimdi biri tarafından bir şey yazıyorum. Şimdi sevdiğim bir şeyi
gösteriyorum. Şimdi sana elimi veriyorum. Şimdi senden elimi çekiyorum.
Şimdi utandığım şeyleri fark ediyorum.
Bakalım ne oluyor, dedim sana.
Bakalım ne diyorum.
Ben küçük bir sarmaşık, sarmaşıkla uçan kuşum
Ben bir balığım, bir bulut oldum
Şimdi yerdeyim asfaltın altında bir balınayım
Arabalar üstümden geçiyor
Ben ne yapacağım tüm bu ölenleri
Elim avcumdan düşenleri
Ensemdeki bu gerginliği
Bir bir ipe dizdim senin gibileri
Astım boynuma gidiyorum
Epey uzaklara
Sensizlerin yanına
Salaklara, boğazımdaki kusmuklara
doğru
Bir porno kitabı yazacağım
Çok romantik bir porno
Duygusal bir porno
Çekip gideceğim sonra buralardan
Müsaade edeceğim kendime, izin vereceğim
Kendim olmakla yetineceğim
Bütün kendilerimi ipe dizeceğim
Boynuma takacağım
Bütün şarkılarımı sırtıma alıp kaçacağım.

Kafamın üzerinde uçan kelimelerden birkaç tanesini yakalarım. İşte böyle oluşur bütün yazılarım. Yoksa ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Ormanda birkaç kelime arayacağım. İlk karşıma çıkan "balta." Biraz daha ilerleyeyim. Sağda "havuz" var. Biraz daha gidersem "güneş" duruyor. Sonra dere, deve, aslan, ayna, salık, salığı; toprakta anı, gökyüzünde böğürtlen, altında kemirgen ve yılan denizleri. Yılan dereleri. Bir seferinde yıkanmışım bir tanesinde. Derileri tenimde. Siyah yılanlar deresine atlayıp yüzersen dibine ve nefesini tutarsan yeteri kadar, bir su altı sahiline çıkarsın. Gökyüzü kayalardan ıslak, ayaklarını sahilde yine ıslatırsın. Şimdi dünyanın kaçınıcı katmanındasın? Buraya tek başına mı geldin yoksa yol sordun mu birilerine? Soruyorum sana şu ateşi kim yaktı öyle? Birkaç insan görüyorsun oturuyorlar ateşin başında ağlıyor bir kız nedenini söylemiyor ama. Yürüyorsun tavşanlar dolanıyor ayağına. Ben bu masalları çok iyi bilirim. Bilmiyor musunuz adım masalcı benim? Yelelerimde solucanları beslerim saçımın arasında dans eder böceklerim.

Sanki tek başıma hep daha iyi hissederim.
Bilmiyorum Melis ve bütün Melislerim.

Akif Bey'in Endişesi

Aykut Akdere

Ağaçların hışirtısıyla denizi aşır yüzüne çarpan poyraz esintisi, ayakkabısını giderek ağırlaştırır, yavaş yavaş çamurlaşmaya başlayan toprak, küçük iğneler gibi gökyüzünden yüzüne çarpan yağmur... Yanında yamacında irili ufaklı gruplar oluşturmuş eş dostla birlikte evinin yolunu tutmuştu. Sonra birden durdu; eliyle üstünü başını arandı. Mutsuz yüzü, sanki birazdan bir felaket olacakmış gibi, endişeyle kaplandı. Kızı Seher'in yakın arkadaşı Semra, yüzünde beliren endişeli ifadeyi görüp "Akif amca, iyi misiniz?" diye sordu.

Bir an sonra Akif Bey, nerede, kiminle ve kim olduğunun farkına varmışçasına Semra'yı yanıtladı: "Anahtarını kaybettim sandım da."

Sanki hayatındaki tek gerçek buymuş gibi... Az evvel kızı Seher'i gömmemiş, ağırlaşan ayakkabısındaki toprak Seher'in toprağı değilmiş gibi... Akif Bey'in o anki tek endişesi, anahtarını kaybedip kaybetmediğiydi. Gelip hayatına yerleşecek birçok endişenin ilkiydi bu.

Ağır

Ezo Şara Uray

Tarihi Geçmiş Öfkeler Deposu

Ülkünur Arslan

Beril'in biraz sonra çöpe atacağı mektup şöyle başlıyordu:

"Sevgili arkadaşım,
Sana son kez arkadaşım diye hitap ediyorum."

Bu satırları yazarken hayatında ilk kez kaçmadan, düzgün bir veda edebileceğine neredeyse inanmıştı. Ama yazdıkça içinden fışkıracak öfke onu her şeyden vazgeçirecekti. Ağlayarak yazdığı onca sayfayı öfkeyle yırtacaktı.

Gel gör ki öyle olmadı. Beril sayfalar sonra aniden durdu. Öfkesini yatıştırmak için tam dört saniye boyunca derin bir nefes aldı, yedi saniye içinde tuttu ve sekiz saniye boyunca verdi. Yetmedi bir sigara yakıp bir nefes de ondan çekti. Duman ciğerlerine doğru ilerlerken rahatsız oldu. Aslında sigara içmeyi değil de sigara yakan düşünceli kişi olmayı sevdiğini fark etti. Sigaraya birkaç sene önce biraz özenerek biraz da bir şeye bağlanma hevesiyle başlamış ama hiçbir zaman tiryakilik mertebesine erişememiş, her şey gibi ona da dengeli bir şekilde devam etmişti. Dengeli beslenir gibi sigara içmek, an-

cak onun yapabileceği bir şeydi. Beril bunun son sigarası olduğuna karar vererek söndürdü sigarayı. Öfkesinin ateşinin bir kısmını da sigarasıyla birlikte söndürmüş olmalı ki mektubu yırtmadı. Ama devam da etmedi. Onun yerine aniden kalktı, birkaç ay önce gelen siparişinin atmaya kıyamadığı büyük kırmızı kutusunu dolabın üzerine uzanıp aldı. Uzun zamandır girmedığı, evin karanlık odasına doğru hızlı adımlarla yol aldı. Bu odaya aylar sonra girecek cesareti -az önce birazını söndürmüş de olsa- öfkesinden aldığını biliyordu.

Koridorda ilerlerken düşündü: "Benim öfke problemim yok, öfkeyi zamanında hissedememe problemim var." Bu düşünce biraz canını acıttı. Acısını odanın kapısından çıkarırcasına kuvvetli bir biçimde itti kapıyı. Kapı öyle bir gıcırdadı ki kış uykusundaki bir ayıyı zorla uyandırmaya kalksalar, ayı onları uzaklaştırmak için muhtemelen böyle bir ses çıkarırdı. Oda da sanki Beril'i uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi. Ama Beril kendinden çok emindi. Zaten bu odaya başka türlü girebilmesi imkânsızdı. Burası sadece 10 metre kareydi ama Çukurcuma'da bir antikacı dükka-

nını tepeleme dolduracak kadar büyük bir yığın vardı içinde. Dikkatli bakınca başlarda her şeyin özenle yerleştirildiği fakat bir müddet sonra işlerin çıktığından çıktığı anlaşılıyordu. Bazı şeylerin üzeri ince bir katman; daha eskiden konulduğu belli olan şeylerin üzeri ise katman katman tozla kaplıydı. Eskiymiş ayakkabı kutularının içindeki CD'ler, dermanı kalmamış koliler, poşetler, üst üste dizilmiş KODAK zarfları, tek gözü tükenmez kalemle hunharca karalanmış bir lahana bebek, defterlerden bir kule ve sadece uzun uzun bakanların fark edebileceği onlarca şey... Tıpkı göz alışıkça karanlığın açılması gibi bu oda da baktıkça büyüyordu ve galiba odanın bile kendine tahammülü yoktu.

Burası Beril'in tarihi geçmiş öfkelerini sakladığı depoydu. Düşünmeye bile gücünün yetmediği olayları poşetlerde, aşağılandığında midesinde biriken ağrıları çekmecelerde, yardım isteyemediği soğuk geceleri defterlerde, ses çıkarmayı bilmediğinden içine attığı kelimeleri kolilerde saklıyordu. Zamanında atılamayan çığlıklar bu deponun duvarlarında yankılanıyor, hakkını koruyamamış güçsüz bir kızın hayaleti sessiz adımlarla etrafta dolanıyordu.

Her şeyi bu depoda kilitli tutmak

Beril'i uysal biri yapıyordu. Ses tonunu yumuşatıyor, onu sakinleştiriyor, etrafındakilere gülümseyen sessiz bir kız olmasını sağlıyordu. Kimseyle derdi olmayan, neşeli, dengeli, uyumlu bir kız. Fakat bu uyumluluğun bir tek kendi ruhuna uymadığını birkaç zaman önce fark etmişti Beril. Kimine göre dengesi şaşmış ama ona göre tam tersi, bir şeyler yerine oturmaya başlamıştı. Bir şeylerin yerine tamamen oturması için de onların yerini kapmış başka şeylerin kalkması gerekirdi.

Beril kararlıydı. Elindeki kırmızı kutuya arkadaşına ait olan, ondan kalan, onu hatırlatan her şeyi koyacak, sonra kutuyu ona yollayacak ve bu işi bitirecekti. Hem belki bu bitiriş başka bitirişlerin de başlangıcı olacaktı. Mektuba gerek yoktu. Eşyaların dili cümlelerden daha ağırdı.

Dan dun, çat çut, şırıraank! Beril bunca yıllık sessizliğine inat, anısı olan her şeyi olabilecek en gürültülü biçimde kutuya fırlatıyordu. Çıkan seslerden içten içe kendi bile ürüyor, bir taraftan da daha önce hiç tatmadığı bir zevk alıyordu. Tozlu çerçevesiyle duran fotoğraflar, başka başka şehirlerin magnetleri, yapışkanı gitmiş postitlerde notlar, büyüklü küçüklü biblolar... Kutu-

daki her nesne zihninde başka bir şeye denk geliyordu. Arkadaşlık adı altında gizli rekabetin, güzel kelimelerin arasına gizlenmiş hasetin, buz tutmuş bir gölün üzerinde yürüme tedirginliğinin gizli nesnelerydi sanki hepsi.

Beril bu arkadaşlığı belki de kendine ceza olsun diye seçmişti. Daha önce bu şekilde seçtiği başka ilişkileri de olmuştu. Güvenli limanlarda hep güvensiz hissetmiş, buzlu göllerde yürümeyi kendi yolu bilmişti. Aslında tüm bunlar onun seçimi olsa da o kendini genellikle edilgen ve mağdur hissedirdi. Kim bilir belki de mağduriyet çukurunda gizlenmek, onu hayatın zorluklarından ve bilinmeyen olasılıklarından korurdu. O çukurda sabrının son damlasına kadar bekler, dayanamayacak noktaya geldiğinde ise oradan parmak uçlarında sessizce kaçmayı bilirdi. Sessizce ve nazikçe yok olmak tam Beril'lik bir hareketti. Pasifçe ve agresifçe demek belki daha uygun düşerdi.

Kutu ağzına kadar dolunca Beril hızlı adımlarla depodan çıktı. Az evvel kalktığı yazı masasının önüne geldi,

yarım bıraktığı mektubu aldı ve hiçbir cümlesi okunmayacak şekilde mektubu yırttı. Kâğıt parçalarını kutunun içine doğru fırlattı. Kâğıtlar gül yaprakları gibi dökülüp kutudaki her şeyin arasına bir bir girdiler. Beril ayakkabılarını giydi, asansörü çağırdı, gecenin bir saatinde komşulara ses gitmesin diye parmak uçlarında yürüyerek apartman kapısını açtı. Kapı yakın zamanda yağlanmış olmalı ki hiç gıcırdamadı. Beril kutuyla birlikte dışarı çıktı, sokağın başına doğru ilerledi, yan yana dizilmiş çöp tenekelerinin en sonuncusunun önünde durdu. Kutuyu çöp tenekesine düşecek şekilde, olabildiğince havaya doğru, tüm gücüyle fırlattı. Kutu havalandı, içindekiler havai fişek ışıkları gibi çöp tenekesine doğru yavaşça süzüldü. Öfkenin gücüne yakışmayacak kadar narin bir süzülme idi bu. Tarihi geçince öfkenin etkisi de geçiyordu belki. Beril kutunun içindekilere şöyle bir baktı, dört saniye boyunca derin bir nefes aldı, yedi saniye boyunca içinde tutacaktı ama ciğerlerine çöp kokusu dolunca aniden vazgeçti.

Calle del Ave María

Sevda Deniz Karali

Kendini yaşamaya zorlamak diye bir şey var. Hayatta kalmaktan bahsetmiyorum, yaşama katılmaktan bahsediyorum. Kalkıp kilometrelerce öteye gelmişim, not defterime “ÇEKİNME” yazmışım, yıldızlar koymuşum, çizgiler atmışım altına, ikna etmeye çalışmışım kendimi, nihayet burada olduğumda da tıpkı o bileti alırkenki gibi hayatımın en iyi kararını vermişimcesine coşkulu hissedebilmeye ama olmuyor işte. Bazı kararlar veriyoruz, bazı adımlar atıyoruz ama zaman akıyor ve bir şeyler değişebiliyor. Bunu tek bir seyahat için yazarken bile aslında bundan daha ötesi olduğunu biliyorum. Ama şimdilik seyahatte kalalım.

Bugün öyle çok yürümüşüm ki hostele az kala neredeyse adım atamayacaktım. Girdim içeri, selamımı çaktım girişteki çalışana, bileğimdeki anahtarı da göstererek, normalde koşacağım üç katı asansörle çıktım, saatimsi anahtarımı kapıya okuttum ve içeride bir ışık... Hostelın sürprizleri: Ansızın odanıza yerleşen birileri. Usul bir “hello” savurdum içeri. Arjantin’den bir kızmış, akşam yemeğinden önce biraz uyumaya çalışıyormuş... Normalde dün yaptığım gibi yatağımda tıknacağım yemekleri-

mi alıp hostelin ana bölümüne indim. Azdır ama bu da bir insan içine karışmaktır; ilk kazancım, güzel. Yemeğim bitince çıktım odaya, ben girince kız da uyandı, dedi kalksam iyi olacak galiba... Bu sefer daha çok konuşma; İtalya’da çalışmış, Kasım’dan beri geziyormuş, yemekten sonra yeni tanıştığı birileriyle bir şeyler içecekmiş, yarın da gününbirlik gezecekmiş... Bir yandan hazırlanırken bir yandan da asla ayılamadığından yakınıyor ama her şeyi de tatlı tatlı anlatıyordu. Ben de oyalanıp durdum eşyalarımın başında, yatmaya elim gitmedi. Annem, dedi, diyor ki gençsin sen. Ben şu an hiç genç hissetmiyorum gerçi. Sordum, benden bir yaş küçükmüş. Kız hazırlandı, o hazırlanırken ben oyalandım, sonra ondan önce o odadan ben çıktım. Çünkü hayatın karşınıza çıkardığı herkesten ders almak lazım. Görmeyi planladığım bir mahallede öylece dolandım önce, görmeye alışık olmadığım bazı insan gruplarının arasından geçtim, korkumun önyargıdan olduğunu bilerek, sonra bazı tatlı barlar gördüm ama girmeye çekindim. Yalnızlığın bazı zincirleri olabiliyor. Hâlbuki kendi dünyamda yalnız da öyle özgürdüm ki... Yorgun ayaklarım hostele doğru dön-

dü, ilerledi, ilerledi, sonra durdu. Çünkü insan önce kendi karşısına dikilebilmeli, şayet gerekiyorsa.

Evimden kilometrelerce ötedeyim. Rüyamda başka dünyaları görmek yerine şu an bambaşka bir dünyanın inanılmaz tatlı, sakın, tam da ruhuma göre bir barında, ikinci biramı içiyorum. Hayatımda yediğim en güzel zeytini yiyorum ve barmen sanırım bana zeytinde torpil geçiyor. Tam karşımdaki duvarda iki tane kara kedi var–Gülşah'ımın selamıdır bu. Tam yanlarında da iki tatlı

kadın; birbirlerini öyle dikkatli dinliyorlar ki keşke arkadaş olsak diyorum. İnanın bunu bana bira söyletmiyor.

Barmen zeytin tabağını alıyor, başka ister miyim diye soruyor, hayır diyorum, yeterince bile fazla yedim galiba. İkinci biramın sonlarındayım, yalnızım, gözlerim çoktan ağırlaşmaya başladı ama sanırım buradan çıkmak istemiyorum.

Yaşamak diye bir şey var. Bu gece yaşıyorum.

Başüstü Dağları

Seher Güllapoğlu

sıkıcı bir kitabı avuçlarımda ezer gibi kapağını kapatıp
bir sineği yakalar gibi daha ilk denemede
yüzümü havluya sildikten sonra gözlerimi açar gibi öylece kolay çık-
mak istiyorum bu odadan

bir masanın ucuna elimi dayamışım
bir kuvvet doğrulmuşum
uzamışım
odanın ortalarında bir yerdeyim
geziyor kalbim evin ortalarında bir yerde
atıyor kafam dünyanın ortalarında bir yerde
gidiyor aklım bir kitabın orta hecesinde
tam ortasından kırılmış bir şeyler
bayılırdım kırılan bir dal parçasının sesine ben
ben biraz bunu düşüneneğim şimdi

“çıt”

evet, bir şeyler başlamış ve bitmiş
bitmiş ve başlamıştır, evet

öncelikle
ben bir taneyim
ne kadarım bilmiyorum ama
ortalarında bir yerdeyim yaşımın
temmuzdayım mesela
doğurup doğurup sokağa atılan yavru kediler gibi biçare her yaşım
henüz gelmedi kışım
30'dan bahseden şarkılarım
daha iyi hâlim
annemi anlayan dizlerim
henüz vazgeçemediklerim
fazlalıklarım
hiç böylesini denememiştim diyeceğim o saç
hiç böylesini görmemiştim diyeceğim o şey her neyse
belki de bir şeyler başlamış ve bitmiştir
çünkü ben ne zaman yüzümü çevirsem
içime doluşan kırmızılar deliriyor
ya da düşsem
bulunuyorum hemen

bayılırdım salıncakta sallanırken o en yukarıda asılı kalmaya
şimdi biraz da bunu düşüneceğim

“huuu”

yer çekimine doğru kıvrılan aklım
dibe doğru batan bir tepe gibi kalbimle
başüstü dağlarıma doluyor kanım
gedik dişlerimden sızıyor canım
suyun tadı ne?
kim der ki buna öfke diye?

şimdi ben kalsam
bir kuşa dayanıp doğrulsam
uzasam göğe
ellerim ortalıkta öylece sallansa
bir antene çarpıp sızlasa dirseğim
denize ayaklarımı soksam
dalıp dalıp çıksam uzaya
gezinse kalbim kırmızı bir zeplin gibi
izleseniz bulutlar gibi sessizce süzülen zihnimi
bir şeylere benzetseniz hâlimi
belki tavşan
belki köpek
bir kazanda ciyak bir bebek
korkmasak devlerden
devleşmekten
devletten
devrimden
devirden
devadan
devinmekten
devşirmekten
develerden
devriklerden
devretmekten
dev aynalardan
devalüasyonlardan
devre dışı kalmaktan
dev köpek balıklarından
devam etmekten korkmamak
korkmasak devlerden
kim sahip çıkar ki bir deve?
bir isim koymak bile fazla gelir

mecbur Şimdi bu oyunu oynayacağım
bir isim dűŐüneceđim, istemeden de olsa dűŐüneceđim
hep vardı çünkü kenarda bir isim
Çocuğuma seslenmek için kullanırım dediğim
ya da çocukluğuma
kendime
Şimdiyse bu deve
bu deve ne demeli?

“ıt”

aklım takılıyor bir heceye
kovalar gibi dolanıyorum öylece boŐlukta bir sineği
kaç kere denemem gerek?
dűŐündűđüm Őey neydi ki?
başa dönsem, orta yolu bulur muyum?
kitapta kaldığım yeri?
kendimi?
nasıl anlaŐacađım kendimle?
artık temmuzda bile değiliz uestelik
hatırlamanın altın gibi değeri ve unutmanın baş aşağı yuvarlanan
sakarlığıyla
artık zaman, elimde defalarca kez kırılan bir kintsugi
Őimdi biraz bunu dűŐüneceđim

“unutmamak için”

belki de başlamış ve bitmiştir zaman denilen Şey
belki bir çizgi filmin hâlâ hatırlanan mırıltısı kadar bir aralığa sıkıŐmıŐ
ya da gerçekten akıp gidiyordur gözümüzün önünden hiç bıkmadan
rahatsız edici, kestiğine piŐman eden bir peremin döngüsü gibi
uzayıp kısalıyordur belki de

Őimdi biraz da bunu dűŐüneceđim ve hâlim kalırsa
bir masanın ucuna elimi dayamışım
bir kuvvet doğrulmuşum
uzamış saım önüme
kesmiŐim gitmiş

“huuu”

bu kitap ağır, ellerim ufak
sinekler öcü
ve ben
çocukken korkardım havluya yüzümü silmekten
bir anlığına gözlerimi kapatacak olma korkunçluğuna katlan-
amazdım
çığlık çığlığa içimde sıkıştırdı canım
içimde tepinirdi kırmızılar
ama ben ne zaman düşsem
bulunurum hemen
bulurum kendi kendimi
uçurumdan düşen rüya gibi

Dante'nin Cehennemi Kanto 28

(kağıt üzerine yağlı pastel 35x50 cm)

Seden Gv

Cam Kenarı

Tara Demircioğlu

Sene 2024.

İstanbul'u İstanbul yapan güzel-likler, pasajlar, hanlar, sinemalar, sokaklar birer birer kapanıp değişiyordu. Bu duruma en çok İstanbul sevdalısı olan Hilmi Usta üzülyordu. Eşi Rezzan ile el ele yürüdüğü, yağmurda dondurma yediği İstiklal Caddesi yavaş yavaş değişiyor, kendisi de yavaş yavaş yor- gun düşüyordu. Eşini trafik kazasında kaybeden Hilmi Usta için zaman artık gençliğindeki gibi canlı ve heyecanlı ak- mıyordu.

Hilmi Usta, ustalık unvanını za- manı tamir etmesinden alıyordu. Eşiyle yaşadığı Samatya'daki evlerinin köşe- sinde açtığı küçük saat dükkânında, in- sanların zamanlarını tamir ederek ken- di zamanını da doldururdu. Her gelen müşteri onu heyecanlandırırđı. Yeni bir müşteri, onun için bambaşka zaman- lara yolculuk gibiydi. İstanbul'un her köşesinden gelen insanlardan bir sürü farklı hikâye dinler, bu hikâyeleri ak- şamları eve dönünce eşiine anlatmayı çok severdi.

Sene 1998, Mart ayı.

Hilmi Usta bir akşam eve döner- ken yan komşularının köpeğinin havla-

dığını duydu. Ama bu nasıl bir havla- maydı! İçinden can çıkıyormuş gibiydi. Köpeğin yanına gittiğinde, bir yavrusu olduğunu gördü. Köpeğin aslında se- vinçten uluduğunu fark edince içi ra- hatladı ve eve döndü. O gece eşiine anlatacak bir hikâyesi daha olmuştu. Ancak onu evde başka bir hikâye bekli- yordu. Bu, Hilmi Usta'nın ulumasına se- bep olacak bir hikâyeydi.

Eve girdiğinde eşi, güzel bir masa hazırlamıştı. İlk dans şarkıları olan Yes- terday, pikapta çalıyordu. Rezzan Ha- nım, Hilmi Usta'ya bakıp gülümsedi. Fazla konuşmadan dans etmeye baş- ladılar. O gece Rezzan, Hilmi Usta'nın elini tutup yavaşça karnına götürdü ve kulağına baba olacağını fısıldadı. Yan komşunun köpeğinden duyduğu sevinç uluması, adeta kendi evinde can buldu.

Dokuz ayın sonunda ellerine Gü- neş'i aldıklarında Hilmi Usta, Samat- ya'daki küçük dükkânını kapattı. Amacı, kızına daha fazla vakit ayırmaktı. İşlerini evden yürütmeye başladı.

Kızıyla oyun oynamayı, teleferi- ğe binmeyi, Beşiktaş'tan motora binip Üsküdar'a geçerken martılara simit at- mayı, Beylerbeyi Sarayı'nda baba kız, karşılıklı çay içmeyi çok severdi. Bu kü-

çük İstanbul turları Hilmi Usta'yı tekrar hayata bağlar, nefes almasını sağladı. Hayatı dolu dolu yaşamayı çok seven Hilmi Usta zamanla yorulmaya başladı. Tansiyon sorunları ortaya çıktı. Büyük bir problem olmasa da ani yükselen tansiyonları Rezzan Hanım ve Güneş'i tedirgin ediyordu. Zamanla elleri de titremeye başlayan Hilmi Usta, saat tamir etmeyi bıraktı. Artık en fazla, Rezzan Hanım yemek yaparken ona yardım ediyordu.

Güneş üniversiteyi bitirip mühendis oldu ve evden ayrıldı. Artık sadece ayda iki kez bir araya geliyorlardı. Güneş, ailece eğlenebilecekleri bir oyun önerdi: Sokaktan topladıkları, tek başına işe yaramayan objeleri birleştirip heykeller yapacaklardı. Hilmi Usta bu oyunu çok sevdi. Kızıyla buluşacağı günü iple çeker, önceden objeler toplardı. Bu oyun sayesinde yeniden canlandığını hissetmeye başlamıştı.

Sene 2024, Mart ayı.

Oyun için buluşacakları sabah, Rezzan Hanım, Güneş'in en sevdiği milföy pastayı almak için dışarı çıktı. Ancak bir daha dönemedi. Rezzan Hanım'ın ölüm haberiyle Hilmi Usta'nın zamanı durdu. Bir süre hiçbir şey yapmadan Rezzan Hanım'la oturdukları cam kenarına geçip kendine ve Rezzan Hanım'a bir kahve koyup dışarıyı izledi uzun uzun. Bir süre sonra, yan komşularının köpeğinin uluma sesi duyuldu. Tam o

anda telefon çaldı. Arayan Güneş'ti. Heyecanla, "Nerede kaldınız baba? Sizi bekliyorum, haber de vermediniz!" dedi.

Hilmi Usta, acısını bastırmaya çalışarak "Annen gitti kızım... Gitti." dedi. Güneş haberi duyduğu anda ilk vapurla babasına koştu. Ona sarılıp ağladı. Aynı anda, yan komşunun köpeği yine uluyordu. Güneş, babasına sarıldı ve elini karnına koyup kulağına dede olacağını fısıldadı.

Güneş, babasını yalnız bırakmamak için onu yanına taşınmaya ikna etti.

Bu sene, Hilmi Usta için birçok şeyin kaybolduğu bir seneydi. Ama yeniden başlaması ve yaşama tutunması için artık çok güçlü bir sebebi vardı: Torunu... Eşinin ölümüyle gelen yeni bir doğum haberi, Hilmi Usta'yı çabucak toparladı. Eşinin ölümünden 40 gün sonra, evine son kez bakıp kapıyı çekip çıktı. Evden tek aldığı şey, aile fotoğraflarıydı. Kıyafetlerinin olduğu kahverengi, eski, küçük bavulu elinde; önce evine, sonra yan komşusunun köpeğine, ardından senelerini verdiği küçük dükkânına veda edip Eminönü'ne doğru yol aldı. Hilmi Usta bir şeyleri geride bırakmanın hüznüyle yavaş adımlar atarken kalbi, bir şeylere yeniden başlayacak olmanın heyecanıyla hızla atıyordu.

Rezzan Hanım da Hilmi Bey de cam kenarlarını çok severdi. Tüm cam kenarlarını... Ama birini farklı severlerdi: Büyükkada'ya giden 10:45 Fenerbahçe

vapuru...

Kızına giden vapur da yine şansına Fenerbahçe vapuru oldu. Hilmi Bey vapura bindiğinde, Rezzan Hanım yanındaymış gibi, "Hadi, hadi." dermişçesine aceleyle üst kattaki cam kenarına doğru hareketlendi. Ancak uzaktan, cam kenarının dolu olduğunu gördü. Rezzan Hanım gittikten sonra, ilk defa onsuz bir vapur yolculuğu yapacaktı. Bu sefer Rezzan Hanım'ın yerinde bir adam oturuyordu; düşünceli bir şekilde dışarıya dalmıştı.

Hilmi Usta, kendisi gibi dalgın olan bu adama bir yakınlık hissetti ve karşısına oturmaktan çekinmedi. Daldıkları uzak diyarlar, yol boyunca onlara eşlik edip onları yakınlaştırdı. Sohbetleri hiç durmadı. Birçok ortak noktalarını konuşarak Kınalıada'ya kadar geldiler. Evlatlarından bahsettiler; kaybettikleri ve büyüttükleri... Burgazada'ya kadar bu sohbet sürdü. Heybeliada onlara ortak

okudukları liseyi hatırlattı. Meğer aynı adada, aynı okullarda okumuş, aynı yollardan geçmişlerdi; sadece iki sene ara ile.

Sonunda Büyükada'ya vardıklarında, Hilmi Usta ile Akif Bey arkadaş olmuşlardı. İndiklerinde sarılıp vedalaştılar. Hilmi Usta, Akif Bey'in gözlerine bakarak, elleri titreyerek şöyle dedi: "Bir daha karşılaşır mıyız bilmem ama hayat bu ya, iyi ki tanıştık, diyebileceğimiz bir an daha yaşatır bize belki. Kim bilir... Sizinle yolculuk yapmak unutulmaz oldu benim için. Kesin torunuma anlatacağım."

Akif Bey'in suratında yavaş yavaş bir tebessüm belirdi. Gülünce ortaya çıkan, çenesindeki tüm çizgilerle birlikte, "Benim için de unutulmaz bir yolculuk oldu, emin olabilirsiniz. İyi ki tanıştık efendim.Var olun." dedi.

Ve belki de bir daha karşılaşmamak üzere farklı yollara ayrıldılar.

Çıglık

Cevher Tat

Bir araya getirip toparlayamadığın düşünceler,
Ne olduğunu bilmediğin ama seni saran duygular,
Kelimeler ve cümlelerken tek şansın,
Seni yardımsız bıraktığı ve yolunu tıkadığı anlar,
Kimseye anlatmadığın, içinde döndürdüğün hikâyelerin,
Anlatabildiklerin ve kendine sakladıkların,
Sıkıştığın zamanlar, yerleşemediğin mekânlar,
Siyah bir kalemle sonsuz boşluğa çizdiğin başlangıçlar,
Kurduğun oyunlarda uğradığın bozgunlar,
Hepsini getir bir araya,
Ne varsa içinde kalan,
Anlat bir çıglıkla.

Sınıf Kini ve Evlilik Hakkında Bir Öykü

Cana Akdal

“Bu işyerinde direniş var” yazısını biraz tereddüt biraz da gıptayla okudum. Müdürlerimin hakaretleri, iş arkadaşlarımın imaları geldi aklıma. Haksızlığa direnenlere haset ettim. Arabanın kredi borcu bitmediği; bu devirde daha iyi bir iş bulamayacağım için katlanıyordum bunlara. Başkalarının sözcükleriyle konuştuğumu fark ettim, bilendim.

Tüm gücümle kornaya asılırken kırmızı boyalı pankartta yazılanları hatırlamaya çalıştım. 25/2 SENDİKA DÜŞMANLIĞININ KILIFIDIR! Hakını aramak, ahlaka mugayir bir davranıştı elbette. Dayanışmayı öğrendikleri için bu insanları belki emre itaatsizlikle belki de hırsızlıkla suçlayarak işten atmışlardı. Nasılsa kapılarda ekmeğın kıymetini bilen yüz binler vardı.

Kapıdaki yüz binlerin içine karışmamak içindi mutsuzluk. Aşağılanmak, aç kalmaktan yeğdi. Turnikeden bir dakika geç geçince azarlanmak, fazla mesaide tacizkâr bakışları görmezden gelmek, yaşı otuza varmışken başkasının eline bakmaktan kolaydı.

“Elin ya ekmek tutsun, ya koca bull!” Amcalarımın, yengelerimin sırtkan öfkeleri gırtlığıma sarılıyordu. Yalnızdım, yalnız kalmayı seçmek isteyemeyecek kadar yalnız...Yine de yarını kurtarmak, düzen kurup göze girmek için evlenmeyecektim. Hiçbir zaman evlen-

meyecektim hatta. Eşit bölüşülmeyen günlük hayatların adaletsiz rollerine bürünmeyecektim. Altı ay boyunca işsiz kaldığım sırada ablamın yanında kalmıştım. “Sen niye başkasının evinde kalıyorsun?” diye sormuştu dört buçuk yaşındaki yeğenim. İş bulamadığımda “başkasının” evinde kalmamak için evlenmeyecektim.

...oğlu Plaza'nın otoparkı hınca hınç doluydu. Telaşlı bir gezintinin ardından güç bela park yeri buldum. ...lar Uluslararası Ticaret ve Pazarlama kartını göstererek güvenliği geçtim. Beni haftada bir kahve içmeye davet eden Umur Bey'i düşündüm. Yalnız kalmaktan korkuyordum, bir daha hiç âşık olmamaktan korkuyordum. Âşık olup da kendini nikâh masasında buluvermekten korkuyordum. Eh, korktuğum için biraz da yüzüm kızarıyordu.

Bir sonraki teklifi kabul edecektim. Âşık olmayacak, evlenmeyecektim amenna. Ama yalnız kalmayacaktım. Tüm sevgililik klişelerini yaşayacak, cim cim çağları geçince yakamı sıyracaktım. Etrafımdaki herkes gibi olmaya susamıştım. Düzeysiz bir kıskançlıktı bu. “Hırsından çatlasın düşmanlar./Benim de artık bir sevgilim var!” diye şarkı söyleyip dans etmek istiyordum.

Bir iş günü başladı, bir iş günü bitti. Maaş yattı, maaş eridi. Son defa

yeltenişinden neredeyse elli gün sonra Umur Bey bayatlayan sorusuna taze bir cevap aradı, buldu.

“Bir kahve içer miyiz?”

“Evet.”

Bir cumartesi günü, bir alışveriş merkezine, ismi büyük, mekânı küçük bir kahveciye gittik. Havadaki gerginlik, söz topukları yirmi santim rugan ayakkabılar giyen rüküş sekreterin dedikodusuna gelene dek dağılmadı.

“Bir daha görüşür müyüz?” diye sordu Umur Bey beş katı beş saniyede inen asansörden çıkarken.

“Evet. Gelecek cumartesi.” dedim (dedi Bahar Hanım).

Hanımlar beyler dillerimizden uçup gidinceye dek alışveriş merkezinde, sonra sinemada, sonra evde buluştuk. Herkese benzeme ihtiyacımı giderdikten sonra bedensel açlığımı da doyurdum.

Sevişirken duygularım kontrolden çıkmasın diye alelacayip şeyler düşündüm. Televizyon reklamlarını, duvarlardaki afişleri, tuhaf şarkıları, kötü yazıldıkları için beni yazarlığa özendiren romanları.

Bir gece “Acaba Türkiye’de bir jigonun hayatını anlatan kaç roman vardır? Belki birini ben yazarım.” diye düşündüm.

Sonra, “Roman yazacak yeteneğim ve vaktim olsa geçen günkü işçileri anlatırdım.” diye düşündüm.

Ertesi sabah onlara dair bir haber aradım, soluk benizli bir müjde buldum: “Direnen T. Tekstil İşçileri Tazminatlarını Aldı.” Yeni bir iş buldular mı? Peş peşe üç noktayı dizip cevapsız bıraktığımız yüzlerce sorudan, o gün payıma düşen buydu.

Maaş yattı, maaş eridi. Maaş yattı, maaş erdi. Maaş yattı, maaş daha hızlı erdi. Maaş yetmez oldu. Umur bir gece: “Bana taşın, kirayı, faturaları bölüşürüz, daha ucuz olur.” dedi.

“Gerek yok.”

“Neden?”

“Birlikte yaşamaların sonunun söz yüzüğü olmasından korkuyorum.”

“Korkunç bir şey mi bu?”

“Korkunç tabii. Evini çekip çeviren kadın olmaz benden.”

“Neden olmasın? Her kadın evini çekip çevirir.”

“Her kadın mı? Böyle bir kural mı var?”

Neyse uzatmayayım, sonu kötü bitti. Benim de artık bir sevgilim yok. Aslında sormazsın biliyorum ama “Gece vakti tüm bunları bana niye yazdın?” diyecek olursan, cevabım hazır. Kendimi anlatmak için, içimi sana başka birinden bahsediyormuş gibi kedersiz açmak için. Bir insanın ona bir gün bile sevdalanmamış büyük aşkı, böyle tıratlara aşına olmayacaksa, kim olacak değil mi sevgili dostum?

İyi geceler.

BEN Bİ KÖZMÖS

BEN Bİ KÖZMOS'UN MASASI

Seyda

Serhat Keleş

Evden uzakta,
geceleri soğuk,
Senden uzakta,
geceleri iskelet gibi görünür Seyda.
İşçi çocukları gibi iskelet...
Dışarda,
soluğum,
kırağı olup kalıyor.
Buz gibi yüzümle geldim
sana,
 avuçlarına.
Avuçlarında yanmalı yüzüm.

Sokağından geçiyorum Seyda
ne olur,
pencerenden bak bir kere,
yemyeşil olsun her yer.
O zaman,
başımı sokacak
bir çatı,
İçimi ısıtacak,
bir pencere bulurum belki.

Ne güzeldi
başında,
bir kibrit çakıp,
sonunda,
aşkımdan yanmak.

Yorulduğum Seyda,
Yanmaktan,
koşmaktan,
zincirler kırmaktan.
Otuz arşın yol gittim,
artık ben de kendime bir gölge bulurum belki.

Veda

Özge Öztürk

Bir akşamüstü geliyor aklıma, kışın güneşinin ve soğuğunun aynı anda yüzüme değdiği bir akşamüstü. İşten çıkmışım, aklımdan ev için alınacakları geçiriyorum. Hasat Sokak'a giriyorum. Balıkçılar, aktarlar, bozacılar, manavlar... İki binlerdeyken, altmışların İstanbul'unda bir sokağa giriyor gibi hissedirdim hep. Sokağın sonundaki yokuşu bilirsin, sonu denize açılıyor gibidir ama aslında deniz arkamızdaki yokuşun sonundadır. Biz de öyleydik, maviliğe gidiyormuş gibi yaptık hep, onun arkamızda olduğunu bilerek.

Hasat Sokak'ın güneşini batırıp Koca Mansur'u bir solukta geçişim, kapıyı sen aç diye zile basışım... O hiç kullanmadığım anahtarım... Evimizin anahtarını yastığımın altında saklıyorum hâlâ. Eve adımımı atınca, kapının ardında kalan bütün o işler, insanlar, kâğıtlar, zorbalara ve seni koklamak için yapılan bir sarılma. Kimi günler sarılmış hâlde öylece kalırdık o kapı önünde, kimi zaman sevişirdik.

Seninle birlikte olduğum yıllarda içimde sonsuz bir güven hissinin oldu-

ğunu hatırlıyorum. Yasaların bize verdiği yetkiye dayanarak; sanki ömrümün sonuna kadar Hasat Sokak'a girip alışveriş yapmaktan ve sonra evin yolunu tutmaktan mutlu olacağıma dair bir güvence... O his, bugün bile içimi ısıtıyor, her ne kadar yitirmiş olmanın acısı canımı yaksa da... Olsun diyorum. Huzurevinde tanıdığım insanlar dedirtti bana bu "Olsun"u. Hayatında bir kez olsun bile aşkı yaşamamış kalabalıklar arasında seni bulmak gibi bir mucizeye tanık olduğum için, seninle yaşadıklarımız için bugün bile minnettirim.

Artık yatağa bağlıyım ama bilincim yerinde. Yazamıyorum ama okuyabiliyorum. Bu mektubu aralıklarla yazacağız çünkü hastalık uzun süre konuşmama izin vermiyor. Yazımı yadırgarsın diye söylüyorum, buraya gelen bir ziyaretçi var, birinin kızı, bu mektubu sana o yazıyor. İyi kız. İyi kız da sigara içiyor, içmese daha iyi. Bir gün holün kapısını açık bıraktı; bağırdım ona, öyle tanıştık, dost olduk.

Belgeselde izlemiştik. Cohen, Marianne'i ölüm döşeginde ziyaret edip

Marianne öldükten beş gün sonra hayata veda etmişti hatırlarsın. Durumumuz malum, gelemiyorum, gelemiyorsun. Kim önce gider bilmiyorum ama umarım bu mektubu okumadan önce ölmezsin. Sana gitmeden söylemek istediğim bazı şeyleri duymanı isterim.

Senden ayrıldıktan sonraki yıllarda, gerekli gereksiz yerlerde gözyaşımı tutamamaya başlamıştım. Vapurda, alışveriş yaparken ya da bir kitap filan okurken sen aklıma gelince oluyordu bu. Sessiz bir iç çekiş ve sonra dökülen gözyaşlarım... Kaç yıl sürdü bu, bilmiyorum. Sanırım çocuğumu kucağıma alana kadar devam etti. Onu kaybettikten sonra da yine başladı. Tekrar evlendiğimi biliyor muydun? Bir kazada kaybettim onları. Kızım beş yaşındaydı.

Bazen adını fısıldıyorum. Sabahları uyandığımda, güneşin en güzel hâliyle sızdığı yatağımızda, seni yanımda görünce sevinçten yapardım bunu, sana adını fısıldardım. Sonra sıcacık koynuna tin tin sokulurdum. Şimdiyse bu fısıltılarım, yüreğime bir bıçak gibi saplanıyor. Hemşireler duyuyor fısıltılarımı ama hiçbir şey sormuyorlar. İnsan-

lığın bu nazik hâlini hep severim, bilirsin. Sen de öyle biriydin.

Seni incittim. Seni incitmiş olmanın bana verdiği acıyı tahmin edemezsin, her ne kadar öyle davranmasam da. Seni incittim ve de bunun üstüne tuttu yarani da sarmadım. Niye böyle yaptığımı, niye böylesine yapamadığımı soruyorum kendime hep. Bu cevaptan pek emin değilim ama bir cevabımın olması bile içimi rahatlatıyor. Hani bizim, hep şu arafta kalarak yaşama hâlimiz var ya... Yıllarımızın bütününü böyle tanımlıyorum ben. Hadi senin dediğin gibi olsun, aşkımızın o muhteşem ilk iki yılını bir kenara koyalım, kalan yıllar için konuşalım. Senin o her konuşmamızda güvensizliği ve inançsızlığı yeniden üreten hâlin... Attığım her adımdan şüphe ettiren o Beckett tavrın. Hayır, gerçekten seni suçlamak için yazmıyorum, beni anla diye çabam. Yarani sararken yaralanacağımı sezdim sanki, çünkü öyle yapmaz mısın sen? Bir inanca sarılmaya davransın biri, onu yıkmak için oradasındır sanki.

Bazen haklı olan sen miydin diye düşünmüyor değilim. Evet belki de ölü-

mü unutmak için çeşitli oyunlarla oyalanıyoruz. Gerçekten bir anlamı yok muydu? Yok mu? Bir dakika, ben bu dünyada gerçekten yaşanmış bir aşkın, bu çağa, bu gidişe karşı politik bir eylem olduğunu düşündüm hep. Yani benim için vardı anlamı. Tabii ki sadece hakkıyla bir aşk yaşamak, insanı politik yapmaz ama bütün diğer eylemlerinin yanında aşkı nasıl yaşadığı da en az onun kadar anlamlı değil midir?

Bizim inançsızlığımız, o bizim inançsızlığa olan büyük inancımız... Bak burada insanlar fotoğraf albümleriyle gezip gelene gidene geçmişlerini anlatıyorlar. Kim olduklarını hatırlamak için geçmişin delilleriyle kendilerini yeniden inşa ediyorlar. Ben hiç böyle biri olmadım, bilirsin. Yatağa düşmeden önce de bahçeye çıktığım zamanlar yani, kimseye anlatmazdım.

Doktorlar da senin gibi, pek umutlu bakmıyorlar hâlime. Bak ama bu umutsuzluk beni hiç incitmiyor. Neden biliyor musun? Çünkü gerçek!

Bir sabah uyandığım da yatağım-

da seni bulamadığım ve yıllarca haber alamadığım gerçeğini bir kenara bırakırsak, sana hiçbir şey için kızgın değilim. Bunu bil istedim. Belki artık kızgın bile değilim. Yıllarca bekledim seni. Seninle yan yana, birlikte ölebilirdik. Yine de sanki öyle gibi, ne dersin? En azından ben seninle ölüyorum. Öyle bir şeymiş aşk, onla ya da onsuz, fark etmeden, yıllarca onunla ölmekmiş. Bunlar sana çok romantik geliyor değil mi?

İçimi çekmişim, adını fısıldamışım yine. Aşk neymiş, bunu seninle yaşadım ben. Bunun için teşekkür ederim sana. İnsan birini evi gibi nasıl hissedermiş, sesini duyduğunda yıllar sonra bile kalbi nasıl yerinden çıkacakmış gibi olurmuş... Onun girdiği her şekil, yaşlanıyor olması, güçsüz kalması ya da hasta olması filan hiçbir şey, bunu değiştirmezmiş. Böyle bir şeymiş aşk. Bunu da bil istedim. Mektubuma cevap yazmak istersen, bizim kıza yazdırabilirsin ama bil ki kimse bana beklememeyi senin kadar iyi öğretmezdi. Hoşça kal!

Nilüfer Cansu Kakşı

Kırılan

Aycan Aluçlu

I. Ben

Haklısını da gördüm

Haksızını da

Vedalaşabildiğim de oldu

Vedalaşamadığım da

İçten içe çatlaktım çok

Kırıldığında dağıldı şarap

Kırık parçalarımın arasında

Ne bütünlenebildim

Ne de dağıldım

Yeni bir biçim aldım sayesinde.

II. Kadeh

Yanlışlıklaydı başta

Sonra alışkanlık gibi

Biliyorduk çünkü

Dolunca boşalır biteviye

Ve kırılır da.

III. Hayaller

O da belliydi

En kırılanımızdı zira

Erkenca kaybolan gökkuşaağı gibi

kimi

Kimi daha oluşamadan

Soldu gitti.

Duyguların Kokusu

Ece Nur Ateş

Köşeyi döndüğü an, burnuna gelen kokulardan, doğru yerde olduğunu anlamıştı. En son 10 yıl önce bu köşeyi dönmüştü. Küçük bir çocuktü. Şimdi büyümüş, üniversiteli kocaman bir kadın olmuştu. Çocukken ailesiyle geldiği yazlığa, şimdi arkadaşlarıyla gelmişti. Yıllar sonra ilk kez. Ne bu sitede yaşayan babaannesi, dedesi, anneannesi ve diğer komşuları hayattaydı ne de o zamanki gibi bir arada olan bir ailesi vardı. Kardeşleriyle oynadığı sokağın kokusuydu bu. O çok özlediği çocukluklarını hatırladı hemen. Hatırladı, buradaki tüm bu kokularla birlikte her bir anısını tek tek hatırladı. Bir aile olarak yaşadıkları son zamanları hatırladı, mutsuzlukla dolu olsa da bir aile olarak bir arada bir daha asla yaşayamayacaklarının gerçeğiyle yüzleşirken arkadaşlarından birinin sorduğu soru ile tekrar onların yanına döndü.

–Doğru yerde olduğumuza emin misin? Bir adrese falan baksaydın.

–Hayır eminim, kokusundan tanıdım! Burası bizim yazlığımızın sokağı, şuradan sola döneceğiz.

Yürüdüler. Sola döndüler. Kapıdan geçtiler. Merdivenlerden çıktılar ve evlerine geldiler. Her şey aynı kokuyordu. Eve girdiler. Burnuna gelen kokular, gözlerini doldurdu. Dedesi ve babaannesinin birazdan onları karşılamaya geleceğine emin gibiydi ama gelmediler. Elindeki eşyaları bırakıp tedirgin ama hızlı adımlarla hemen mutfağa koştu.

–Ah evet, hâlâ sütlaç kokuyor, hep sütlaç kokardı. Bunca yıl sonra nasıl nasıl hâlâ...

Ağlamaya başladı ve mutfak tezgâhına dayandı. Kokular burnuna geldikçe anıları yığılıyordu üzerine ve onları taşıyamıyor gibi yavaşça çöktü tezgâhın dibine. Çocukluğun bu denli güzel anılarını ve tüm kayıplarını hatırlatan bir koku şöleni içinde kalakalmıştı mutfakta. Bu evin en çok bu minik mutfağını ve merdivenlerdeki küçük penceresini severdi. İki pencere de apartman boşluğuna bakardı ve küçük bir çocukken mutfak camından merdiveni; merdiven penceresinden mutfağı görebilmesine hayret ederdi. Gizli bir oyunu vardı,

kimsenin bilmediği: Merdivenin penceresine oturup mutfaktakileri izlemek. Bir hikâyeye yazardı izlediklerine, sessizce. Zaten küçükken çok sessizdi. Durduramıyordu kokuların getirdiği anları, anıları. Yetişemiyordu hatırladıklarının duygularına. İçeriden gelen bir ses ile evin giriş kapısında eşyalarla birlikte bıraktığı arkadaşlarını hatırladı. Göz yaşlarını silip mutfak kapısından uzanıp onlara seslendi:

–Canlarım siz keyfinize bakın, ben biraz evi dolaşacağım.

Her bir odayı tek tek dolaştı, aldığı kokularla o odalardaki tüm çocukluk anılarını hatırladı. Koku hassasiyeti diye tanımlanan şey, onun hayatında her şeydi. Annesinin, babasının ve kardeşlerinin kokusunu çok severdi ve onlara sarılırken kokularını almadığında “Beni sevmiyorsunuz şu an, çünkü kokmuyorsunuz.” der, üzülürdü. Büyük kavgalar edilse de sonrasında gider hızlıca boyunlarını koklar, “İstedğin kadar laf söyle, öyle güzel kokuyorsun ki beni seviyorsun, biliyorum.” der, sevinirdi. Büyüdükçe de bu değişmedi ve her zaman sevdiklerinin parfüm kullanmasından nefret etti. Nasıl anlayacaktı yoksa onu sevip sevmediklerini?

Anılarının kokusu vardı, sevdiği insanların sadece onlara özel kokuları vardı. Mekânları kokusundan bulur, beklenmedik kokularla kendini beklenmedik yerlerde bulurdu. Ve bir gün kendini kokusuz bir yerde buldu. Sanki hiçbir koku gelmiyordu burnuna ama

anlamıyordu da ne olduğunu. Duyguları onu öylesine ele geçirmişti ki belki de değil koku, nefes almayı bile unutmuştu. Şarkılar, sarılmalar, öpüşmeler, şiirler, masallarla dolan bir rüyanın içinde bulmuştu aniden kendini. Sevdiği, sevildiği bir dünyanın içinde koku almaya fırsat bulamayacağı, güzel bir fırtınaya kapılmıştı. Fırtınanın bir kokusu var mıydı? Belki tüm kokular birbirine karıştı ve ondan hiçbir şeyin kokusu yok sanıyordu? Bu sorularına bir cevap bulamıyordu. Fakat bir gün tam neyin kokusunun burnuna geldiğini hatırlamadığı bir anda, o cevabı buldu.

–Ah sevgilim, ne güzel koktu değil mi?

–Bilmem. Bilmiyorum. Benim burnum pek koku almıyor da... Hatta benim burnum hiç koku almıyor.

–Nasıl? Sen bu kokuyu alamıyor musun?

–Hayır.

–Nasıl yani, hiçbir kokuyu mu alamıyorsun? Böyle en keskin kokuları da mı?

–Hiçbir kokuyu alamıyorum.

–Ne zamandan beri peki?

–Doğduğumdan beri ama annem, ben 3-4 yaşlarındayken fark etmiş bu durumu.

–Yani sen... Sen benim kokumu alamıyor musun?

Hayatını kokularla inşa eden kadın ile hiç koku alamayan adamın sevdası işte böyle başladı. Bir Tim Burton şiiri gibi duran bu hikâyede, kokunun o

kadar da önemli olmadığını düşünen adam ve kokunun en önemli şey olduğunu düşünen kadın birbirlerine işte böyle âşık oldu. Kadın anlamaya çalıştı sorularla. Üzüldü adam, onunla bu denli farklı olmalarına.

–Olsun sevgilim üzülme, belki de bazen iyi bir şeydir koku alamamak. Sabah uyandığında sevgilinin ağız kokusunu hiç almayacaksın mesela sen, ne güzel.

–Sen benim ağız kokuma maruz kalıyorsun yani her sabah.

–Ah hayır o anlamda söylemedim, insan sevince o bile güzel geliyor bazen.

–Ben işte bunu da hiçbir zaman bilemeyeceğim.

Üzüldü kadın, sevdiği adamın bu üzüntüsüne. Önce bir gaz dedektörü aldı adamın evine ve tatlı kokularının etrafı sardığı bir gün, bir yol buldu sevgilisine:

–Bu çilekli pasta nasıl kokuyor biliyor musun sevgilim, hani birkaç gün görüşemedikten sonra buluşacağımız gün, o birbirimizi ilk gördüğümüz anın heyecanı var ya, işte öyle kokuyor.

–Of burası şu an o kadar kötü kokuyor ki sevgilim, hani kavga ettiğimiz günlerin konuşmadan geçen zamanları var ya, işte aynen öyle kokuyor, çok kötü.

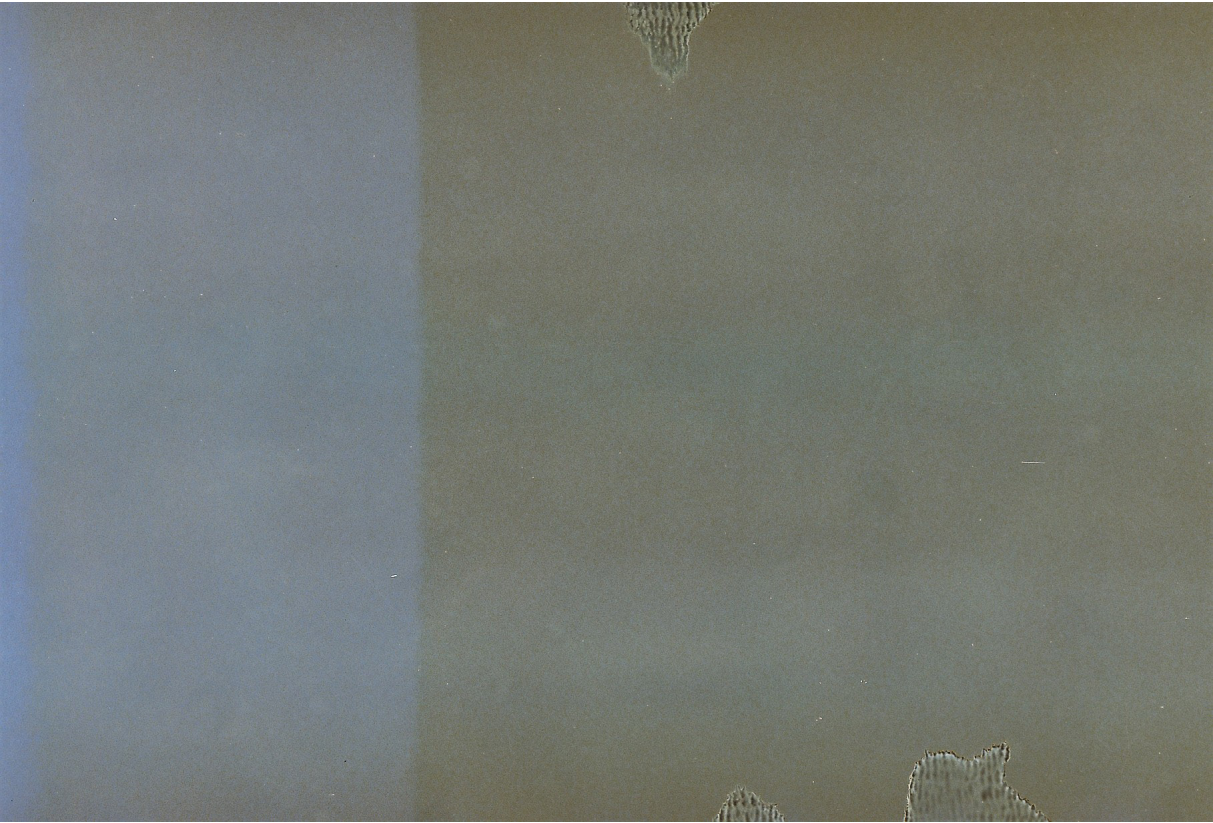
–Bu rakı nasıl kokuyor biliyor musun sevgilim, aşk dolu geçen gecelerimizin ve günlerimizin hiç bitmesini istemediğimiz ve birbirimizi bırakıp dı-

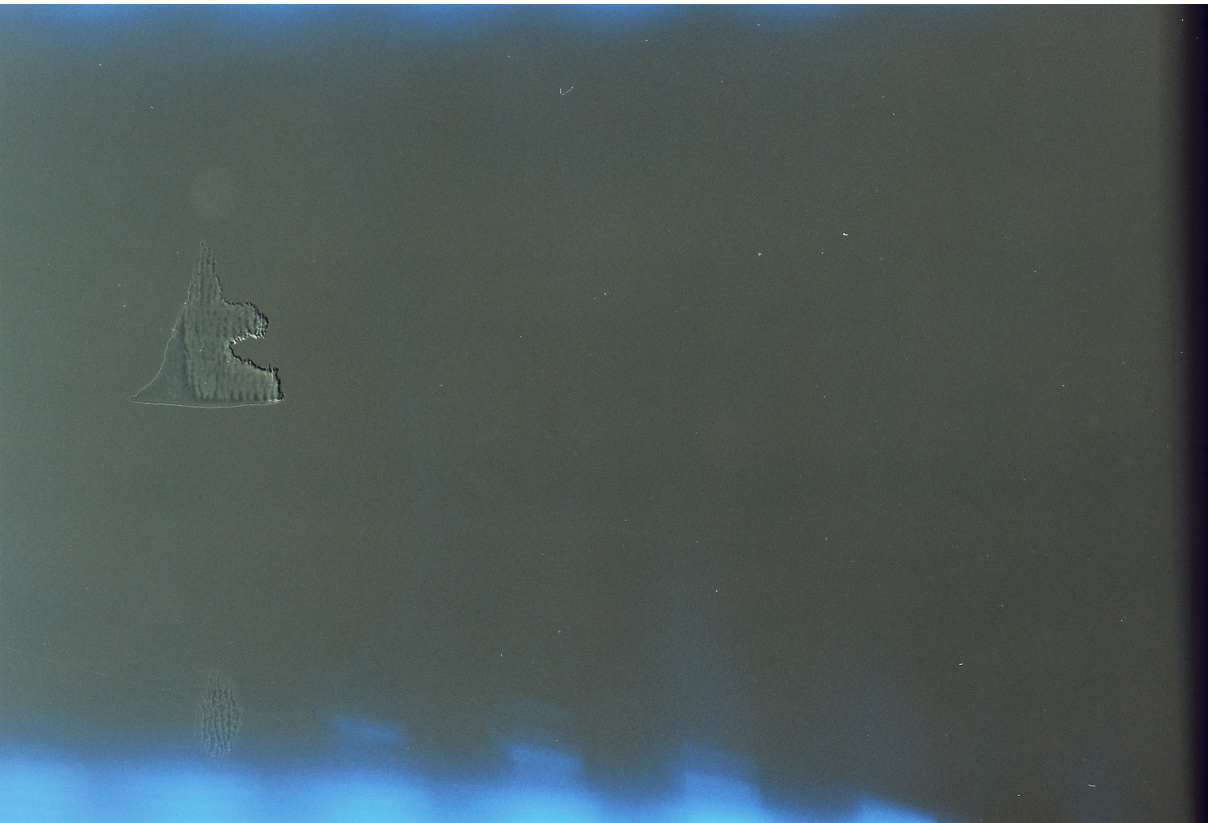
şarıdaki hayata hiç dönmek istemediğimiz o büyülü hâl var ya, işte o hâl gibi kokuyor sevgilim.

Her kokuyu duygularla anlatıyordu sevdiği adama ama onun kokusunu alamıyordu bir türlü. “Beni sevmiyor muydu, yoksa insan koku alamayınca kendi kokusu da mı olmuyordu?” diye soruyordu kendi kendine. Yıllar içinde yaşadıklarımızdan aldığımız kokularla oluşuyor belki de kendi kokumuz. Belki de parfümlerle kapatmaya çalıştığımız o bize has kokular, bizi ve tüm hayatımızı ele veriyorlar. Başka bir koku ile kendimizi başkası gibi mi göstermeye çalışıyoruz? O zaman yıllarımızı geçirdiğimiz o insanların kokusunu hiç almadıysak, onları ne kadar tanıyoruz? Durduramıyordu içinde dönen bu soruları kadın. İnsan sevdiğinin kokusunu içinde hissedemeden, nasıl incitmeden sevebilirdi ki onu? Anlayamıyordu. Öyle de oldu. İncitmeden sevedim adam. Kadın anlayamadı sevildiğini, sevdiğini. İnanmadı adam, kadının onu sevdiğine ve hiçbir koku kalmadı bu hikâyeden geriye. Adam hatırlamak bile istemedi bu hikâyeyi ama kokuların duygusunu unutamadı. Kadın hatırlamak istedi tüm anıları ama anıları değil, sadece duyguların kokusunu hatırlayabildi.

–Hani böyle rüzgârlı soğuk bir havada burnun o kadar üşür ve acır ki hiçbir kokuyu alamaz hâle gelir ya. İşte bu hikâyenin sonu böyle kokuyor sevgilim.

Melis Köprülü

Kış Uykusu

Günsu Özkarar

Kadının yazmak için telefonunu kapaması gerekiyordu. Telefon açıksa kendini tutamayıp nişanlısını arıyordu.

“Sevgilim, bugün telefonunun kırık ekranını yaptıracaksın.”

Arkadan televizyon sesi geldikçe sinirlenecekti. Zamanını boş boş şeylerle geçirmesine sinirlenecekti. Çiçeği burnunda bir yazardı ve yapması gereken daha çok şey vardı. Zaman kaybediyor gibi hissediyordu.

“Beni duyuyor musun?”

Aldığı cevap karşısında ayaklarını sinirle sallamaya başlayacaktı.

“Yürüsene yahu biraz. Yaşlı anne benzedin. Tüm gün evde otur otur, ölüp gideceksin, yemin ediyorum.”

Yüzüne kapanan çağrıya bakacak ve tırnaklarını dişlerine doğru götürecekti ama sonra dişlerini yeni yaptırdığını hatırlayacak ve hem tırnaklarına hem de dişlerine kıyamayacaktı. Hatta okşayacaktı onları. Kendini sevmekle başlıyordu ya her şey, onu düşünecekti.

Telefonunu kapamazsa sigaraya başlayacak ve dişleri sapsarı olacaktı, nişanlısı ve olası kayınvalidesinkiler gibi... O kadar çok sigara içiyorlardı ki ana oğul... Sanki ölürlerse birlikte ölmeye ant içmiş gibi ya da birbirlerini başkalarına çaktırmadan öldürmeyi arzuluyor-

larmış gibi... En sevdikleri etkinlikti bu. Gün içinde birkaç kez tekrarladıkları...

Telefonu kapadı ki tüm bunlara uzaktan bakabilsin ve anlamlarını görebilsin.

“Biraz dayan ve yaz bunları.” demişti, sevdiği bir büyüğü. Neden ve nasıl yazabileceğini düşündü. Babasının karısı, yaptırdıkları mezar taşının fotoğraflarını yollamıştı, tam bu konuşulurken. Üç ay önce ölmüştü babası. Annesine iletmişti fotoğrafları.

“Babamın karısı yolladı anne.” Annesi üzüldü, sonra isimlere şaşırdılar. Babasının babasının ve babasının dedesinin ismi, nişanlısınıninkiyle aynıydı. Bu bilinçdışı bir seçim miydi acaba? Düşündü kadın... Annesi ise farklı telden çalıyordu. Sigarasını üfleyerek “Hepsinin göbek adı varmış, senin yok.” dedi.

Annesini güldürmek için espriyi patlattı kadın: “Çok şükür yok.” Sonra ekledi: “Zaten artık isimler sadece A, B, C gibi tek harflere dönüşmeli bana kalsın.”

Çünkü insanlar birleşebilmenin yollarını bulmalıydılar. İsimlerin, hitapların ne önemi vardı? Herkes bir ölçüde aynıydı nasıl olsa. Her birimiz bir Yunan tragedyası korosunun çok da söz söylemeyen üyelerinden biri olmaya hazır-

dık. Büyük sözler söyleyip kendi sonunu hazırlayan kral ya da kraliçe olmaksansa... O bize ağır gelirdi. Dönüşüyordu dünya, dönüşüyorduk.

Diğer yandan, koro üyelerinden biri olmak da ortalık karıştıranlardan olmak demektir. Kolektif bilinç, sürü psikolojisi ve tüm diğer nerede çokluk orada çokluk realiteleri birbirine giriyor, toplu hareket ediliyordu.

Kadının hayatında da böyle kimseler vardı ve onların da bazı peşin hükümleri... "Hoş değil, yapamazsın, o deve güdülmez, bu diyar sana göre değil." ve türevleri... Yani işte, bazı kelime öbekleri. Develer ve kamburları... Güdülenler ve gütmek isteyenler, gibi gibi... Bitmiyordu.

Oysa kadın o korodan bir teselli veya kadim bir bilgi bekliyordu. Mesela, olası kayınvalidesi ile ilk karşılaşmasında yaşadığı dehşeti yorumlamalarını... Ailenin birbirine yardım etmeyişi ve maddi yetersizlikler karşısında dehşete kapılmıştı kadın. Bir aile birbirine bunu neden yapardı ki?

İnsan ilişkileri algısında çıkmaza girdiğinde türdaşlarını hayvanlarla karşılaştırarak anlamaya çalışırdı. Yol da bir güvercin, tepede bir karga arar dururdu ya da bir belgesel izlerdi. Köpekler kargaları nasıl kovalar, kin nasıl güdülür ve intikam nasıl alınır izler, anlamaya çalışırdı. Şimdi de buna ihtiyaç duyuyordu. Biraz gözlemleyecekti.

Güvercinler mesela. Biri bir yere

yem attığında aynı anda havalanabiliyorlardı. Aynı korku ile hep beraber dağılıyorlardı. Onlarca kanat aynı anda ayak bastıkları zemini terk ediyordu.

Kadın birçok hayvanı ve onların huylarını düşündü. Kayınvalidesini hangi hayvana benzettiğini bulamıyordu bir türlü. Nişanlısı "Annemi anla." diye direttikçe kadını atmacaya benzetmeye başlamıştı. Başka hiçbir hayvan bir anda bir başkasının alanına bu denli müdahil olamaz gibi gelmişti ona. Kayınvalide zırt pırt, uzun uzun onlarda kalıyordu. Bir atmaca ile aynı evde nasıl yaşanırdı ki? Atmaca saldırabilirdi. Kadının gözlerini oğluna bakmasın diye oyabilir, onu sevmekten caydırabilir, hatta oldu ki caymadı, onu tümüyle midesine indirebilirdi. Mideye inerse kadının geçmişi, karakteri, hayalleri, gündüz düşleri, gece duaları, her şey yok olacaktı. Atmaca kayınvalide bunu görmüyordu. O sadece oğlunu istiyordu. Oğlunun da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Bu türden rekabet ilişkilerini ve evlat aşkı gibi şeyleri, kılavuzu kendisi olan kadınlar daha çabuk görüyor, kokuyu daha iyi alıyordu. Bu koku, kokuşmuş bir ceset kokusu gibiydi. Bir annenin, oğlunu kocası sanması, ancak böyle kokabilirdi. Özellikle de bu kendi kocasının ölümü sonrası gerçekleştiyse... Ölenin ardından üzülmemek, sadece onu hiç sevmediğinin bir işareti olabilirdi. Sevseydi yerine hemen bir

başkasını koymaz, ölenin yasını tutardı. Tutulmayan yas çok büyük bir oyuk açmaya teşneydi insan kalbinde. Yas elzemdi, özellikle kadınlar için. Doğurmayı bilen kadınlar için...

Çünkü kadınlar erkeklere göre acı eşikleri daha yüksek ve acıyı süzgeçten geçirmeye daha duyarlı varlıklardı. Hislerinin daha kuvvetli olması için bu türden bir eğitimden geçmeleri gerekiyordu belki de. Kadın tıkanmıştı.

Bu tür yanlış aşklar, akli kullanmadan alışılan durumlar, adı konulmayan üçüncü kişiyi dışlamalar, yanılısamalar, akıl tutulması ilişkilenmeler, başkalarında sanrılara yol açmalar, hiçbir aldatılmaya benzemeyen bir acı bırakıyordu. İnsan neye kızacağını şaşırıyor, çaresiz kalıyordu. Kadın bu acı karşısında diğer kadınları da düşündü. Onların gitme sebeplerini... Acısının öğretici olmasını istiyordu.

Olası kayınvalide, dört çocuğundan sadece birine aşıktı. Diğer kardeşler bu duruma tepki vermeyi bırakmıştı. Belki de aşk o kadar güçlüydü ki hiçbir tepkinin işe yaramayacağını kabullenmişlerdi.

Kadın saçlarının ucundaki ateşi hissetti. Alevlere dokundu ve kapalı telefonunu eline aldı. Kadın telefonu açarken avuçlarından, büyük bir yan-

gından arta kalmış küller dökülür gibi oldu. Küllerin içinden nişanlısını aradı kadın. Olası kayınvalidesi açtı telefonu. Kadın olası kayınvalidesi ile arasında dünyalar ve gezegenler ve ormanlar ve göller ve ülkeler ve diller ve yollar ve dualar ve oğlu olduğunu fark etti. Olası olan hiç bir şey yoktu. Ondan oğlunu istedi. Aslında alamayacağını bilerek ama o mayına cesurca basarak...

"Hayırdır?" dedi yaşlı olası. (Artık kayınvalidesi olmaktan muaftı.) Birkaç dişi vardı, hava tıslayarak konuşmasını sürdürdü.

"Uyuyor yavrum. Ne oldu?"

"Uyanınca beni arasın lütfen."

"Kalkınca işi çok. Klozet bozuldu bizim, onu tamir edecek."

Kadın telefonu kapattı. Gözlerini yumdu ve bir ayı hayal etmeye çalıştı. Kış uykusuna yatan bir ayının bedenine girdiğini ve yavaştan uykuya daldığını hayal etti. Yumuşak, güvenli. Masallarda prensesleri öldürmek isteyen cadıların olmadığı bir kış hayaliyle... Artık telefonu çalsa ve uyananlar onu arasa bile o geri aramayacaktı. Sadece işlere açıktı, o bir yazardı. Kendini bir tek yazmaya adamaya karar verdi. Bir ayı olarak... Kış da geliyordu, unutmak için doğru, çok doğru bir zamandı.

Hoşça Kal

Serhat Keleş

Bir gün olacaktı,
Bir gün gelecek,
çıkacaktık o çerçeveden,
en sonunda.
Evin en güzel köşesinden
seslenmek sana,
başka bir sesin olacak artık.
Şimdi,
yerin dibindeyim.
Ben,
yerin üç yüz metre altında,
nefes bile alamazken,
sen,
başkasının gökyüzünde
parlayan bir yıldız olmak istersin.
Bu gözler sana mı ait?
Bu adımlar
Bu gövde.
Onlar yalan söyledi.
Başka yola gitti.
Başka birinin oldu.
Artık geceleri nasıl uyurum
bilmiyorum.
İç çekmekten
düşünmekten
yangınlardan.
Senin karnında kelebekler uçarken,
benim içim,
zeytin ağaçları yanmış gibiyken.
Ustalaşır yaşlanmakta zamanla,
hafızamda yüzünün her hâli.
Hatırlarım belki birini,
sen başka bahçede açarken
ben kururum,
ya da,
yeşeririm belki.
Şimdi kaldırmalıyım bu dağı göğsümden.
Kaldırmalıyım boş çerçeveyi yerinden.
Ve seni unutmamalı,
seni unutmanın
destanını yazmalıyım.

